

Giới thiệu Pha Lê Trắng Tinh Khôi

Pha Lê Trắng Tinh Khôi thuộc thể loại xuyên không, là tựa truyện nổi bật nói về cuộc sống đối với cô ấy chưa bao giờ là tốt đẹp. Bởi vì, cô ấy vốn dĩ không phải là con người...

Khi màn đêm buông xuống, Cô ấy hiện thân với bản chất thật sự. Một ma cà rồng khát máu đến điên cuồng. Một thú vật tàn phá không gian. Hơn tất cả, cô ấy biến mọi thứ trở thành tro bụi.

Lý do mà cô ấy sống đến hiện tại là gì "Ước mơ trở thành một con người hoàn thiện"

Hay "Khát khao một cuộc sống hạnh phúc, bình yên "

Mơ ước đó liệu có quá xa vời . Hay chỉ cần được chút hơi thở cuối cùng bên cạnh người mình yêu thương nhất. Đó là tất cả những gì cô ấy mong ước có được.

~ Đôi khi hạnh phúc mong manh tựa cơn gió ~

Cùng tiếp tục chiêu mộ tựa truyện và khám phá nhé.

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi được sinh ra vào một đêm mưa gió. Không hề có bất kì sự hân hoan chào đón nào. Vốn dĩ, sự hiện diện của tôi trên cõi đời này là hư ảo và mong manh. Hơn tất cả, tôi là một con quái vật đội lốt người.

Tôi chưa từng có khái niệm về tình thương, bởi vì tôi không hề có cha mẹ. Mất mát đi niềm yêu thương ấy để đổi lại cuộc sống đến ngày hôm nay. Nó quả thực là một ân huệ vô cùng to lớn.

Nhưng, suốt 17 năm qua, tôi lớn lên như một con thú hoang, được nuôi lớn như một con quái vật. Yêu thương như bao đứa trẻ khác chưa bao giờ được tồn tại. Và ước mơ duy nhất trong tôi là : Trở thành một con người thực sự.

Tôi là ai !!!

Một đứa con lai ma cà rồng, một thú vật khát máu !!!

Mẹ tôi xuất thân từ một dòng dõi quý tộc vampire , cũng chính là đứa con gái độc nhất của Ma Vương. Vốn đã có thể trở thành nữ vương quyền năng tại thế giới bóng đêm. Nhưng bà ấy lại ngu ngốc yêu một con người.

Trước khi chết, bà ấy sinh ra tôi. Trong cái rét giá lạnh của nhà băng, dòng máu đen chảy xuống, hòa trong tiếng khóc của đứa trẻ. Tạo ra một đêm mưa gió bão bùng. Một đêm mưa có cả nước mắt lẫn nụ cười.

Cũng từ ngày đó, dòng họ săn lùng đứa trẻ khắp nơi. Tôi buộc phải cải trang thành một con người hoàn thiện. Có gia đình, có người thân nhưng tất cả chỉ là hư ảo.

Và đối diện với bề bộn cuộc sống này, tôi đang dần biến bản thân mình thành một lớp mặt nạ. Giả tạo theo chính cách mà con người đang giả tạo. Nhắm che dấu đi thân phận thật sự. Đặc biệt là đôi mắt, một đôi mắt đỏ rực khát máu.

...

Tại phòng học 2-4, Trường KangLight

" Bộp , Chép bài cho tao " Khả Vy ném cuốn sách lên bàn.

Tôi bắt đầu im lặng, bỏ mặc đi tiếng chề nhạo hay cái nhếch mép kinh bỉ. Đưa tay ra cầm lấy cuốn vở.

Lần này, Khả Vy lại ném chúng xuống sàn.

" Ôi chết, rớt rồi. Nhặt đi"

Cả lũ con gái phía cuối lớp đứng nhìn nhau cười khúc khích. Tôi biết bản thân bị sỉ nhục, nhưng vẫn cắn răng cho qua. Có thể ai đó nhìn vào tôi mà nói ' Cô giống hệt như hầu gái ngu ngốc trong bộ tiểu thuyết ngôn tình "Nô tì của thiếu gia "' . Nhưng là bản thân tôi có may mắn được như họ.

Khả Vy là ai !!! Đứa cháu gái ruột của hiệu trưởng. Là con nhỏ hồng hạc và đầy sĩ diện. Trước đây, vốn chỉ là tiểu thư danh giá nhưng bị bỏ rơi không ai làm bạn. Giờ đây, cô ta dùng tiền để mua lại nhân cách rẻ tiền đó. Cô ta áp đặt quyền hành trong cái lớp học này. Với bất kì ai cao điểm nhất đều bị xem như vật phẩm đáng chết. Và tôi bị thăm xếp vào hạng mục đó. Từ ngày mới nhận lớp đến nay, tôi chưa bao giờ được sống yên ổn. Mỗi ngày phải đối mặt với vô vàn cách thức, quả thực rất mệt mỏi. Suy cho cùng thì cô ta nghĩ rằng mình là quyền vương. Nhưng thực chất cũng chỉ là cá com bé nhỏ trong mắt mọi người.

~~~~

Quay lại với hiện tại. Khả Vy quay sang nháy mắt với đám bạn. Như hiểu ý, bọn họ ném tất cả sách vở về bàn học của tôi.

" Chép bài cho tao nữa "

" Tao nữa "

" Tao "

...

Tiếng chuông trường gay gắt vang lên. Mọi người kéo nhau xuống căn tin ăn sáng. Còn riêng tôi cô độc trong lớp học.

Bài tập nhiều, tâm tư cũng lớn. Tôi không có sự lựa chọn ngoài việc cách biệt với con người.

Bỗng !!!

" Xách "

Một bóng người lướt qua cửa sổ. Tôi vội vàng lao nhanh ra lớp học

Tuy nhiên bên ngoài không có bất kì ai. Kể cả cuối hành lang cũng vậy

Tự thắc mắc với bản thân. Ai có thể di chuyển nhanh đến vậy ??? Suy nghĩ đó theo tôi vào lớp học

...

Cũng tại thời điểm đó, trên ngọn cây bàng cạnh khuôn viên vang lên tiếng động nhỏ

" Tìm được cô rồi, Vật Phẩm "

Rồi âm thanh ấy vụt tắt. Cùng cái thoát ần của người bí hiểm

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau Tôi thức dậy trong một căn phòng chật hẹp, xung quanh chỉ đơn độc bốn bức tường đen tống rỗng. Chiếc giường đá tôi đang nằm, bỗng chảy ra một dòng máu đen bí hiểm.

Lại một đêm đáng sợ trôi qua.

Tôi bước xuống nhà trong con đau thể xác. Vội lấy trong tủ lạnh ra hộp thủy tinh màu đỏ dẫm. Uống hết một cách thật nhanh gọn. Cơ thể bỗng trở nên nhẹ nhõm đến khó tin.

Tôi là một ma cà rồng lai chủng tộc. Dù mang nửa dòng máu con người nhưng vẫn thường còn những cơn đau xé thịt. Vào thời điểm đó, tôi trở thành một con thú hoang khát máu.

Mỗi tháng, cứ vào ngày rằm, khi trăng tròn xuất hiện. Bản chất tôi được phơi bày. Đôi mắt tôi tạo lên một nguồn sáng tia laze, biến mọi thứ trước mắt trở

lên bốc cháy. Đó cũng chính là lý do căn phòng này chỉ trơ trọi một chiếc giường đá lạnh căm.

Tôi cũng mang một biểu trưng đặc biệt của ma cà rồng. Đó là khả năng tự điều tiết máu. Có những khi bản thân điên cuồng, huyết máu trên cơ thể bị lấy đi quá lớn. Thì tôi vẫn không thể chết.

Biết rằng, ma cà rồng có tuổi thọ từ 200-> 300 năm. Một điều kì diệu mà khoa học không bao giờ có thể chứng minh.

Tiếc thay, đối với tôi. Từng giờ từng phút sống trong vỏ bọc hoàn hảo. Càng khiến nỗi đau tâm hồn bị thối nát.

...

Tôi mặc quần áo chỉnh tề rồi bước xuống nhà. Mọi người trong gia đình đang có mặt trong bữa ăn sáng đầy vui vẻ. Sự hiện diện của một đứa sao chổi làm mọi thứ trở lên âm u chán ghét.

" Tổ Văn cùng ngồi xuống ăn đi " Chú Đình Văn lên tiếng, phá tan bầu không khí.

Nói là vậy, nhưng khuôn mặt kia vẫn không che dấu được nét đăm chiêu khó chịu.

" Cháu không đói, cháu đến trường trước " Tôi đi giày rồi bước ra ngoài.

Người được nói đến lúc này là em trai của bố. Ông ta là một kẻ tham vọng và luôn khát khao có tất cả. Trước khi ra đi, bố tôi để lại giấy chuyển nhượng tài sản và di chúc cầu xin ông ấy nuôi tôi khôn lớn.

Nhưng suốt quãng thời gian có mặt trong cái gia đình này. Tôi bị coi như một thứ rác rưởi. Và chịu sự khinh thường của cả cô chú lẫn các em. Một đứa cháu gái như tôi, tại sao lại đáng ghét đến như vậy.

* Một giọt nước mắt ghen ngào trong tim *

Đến lớp học. Mọi thứ vẫn diễn ra như thường ngày. Vẫn cái cách họ coi tôi như một đứa hầu gái.

" Mua đồ ăn sáng cho tao "

Khả Vy đập chút tiền lẻ lên bàn.

Theo sau đó, là một đồng tiền được ném đến trước mặt.

" Mua cho tao một sữa bò không đường "

" Mua tao một chai sting "

" còn tao là bánh mì nhân mật ong "

...

Cầm lấy tiền và chạy xuống căn tin. Nhưng tôi nhận được thông báo đóng cửa. Lại chạy xuống dưới cổng trường. Một lát sau trở về trong tình trạng mệt lử.

Tôi ngồi bệt xuống cầu thang để nghỉ. Bỗng hộp sữa trong bịch lặn xuống dưới. Chưa kịp nhặt lại thì...

" Bẹp "

Tôi ngơ ngác nhìn từ chiếc giày đen cho đến khuôn mặt.

Là một chàng trai có mái tóc đen óng ánh, dáng người lớn lao và đặc biệt khuôn mặt có nhiều góc cạnh.

Nhìn một hồi lâu. Cậu ta không có ý nói gì. Tiếng chuông trường reo lên. Tôi toan tính bỏ đi thì bất chợt bị kéo lại

" Cô chưa bao giờ được học cách xin lỗi sao "

Cuối cùng, Âm thanh mong đợi được thốt ra. Nhưng từ ngữ không như những gì đã nghĩ

" Tôi xin lỗi " Đối với một người đàn ông xa lạ. Việc hạ thấp bản thân mình là cần thiết hơn cả.

" Còn nữa " Chàng trai hướng mắt xuống phía dưới

Hóa ra lúc này sữa bị vỡ, văng lên đôi giày đen cao cấp kia. Bản thân tôi nghĩ đó là một sai lầm. Nhưng... chẳng lẽ cậu ta bắt tôi làm việc đó

Đứng đơ như tượng chờ sự khoan hồng. Nhưng bên kia không có dấu hiệu. đành rằng, tôi là người thua cuộc

Tôi rút trong túi ra một chiếc khăn tay rồi cầm cùi lau sạch. Không quá khó khăn với một đôi giày da hàng hiệu. Chỉ vài phút. Chiếc giày sáng bóng trở lại

Cậu ta buông tha tôi và lặng lẽ bước đi. Bóng dáng xa xăm ấy đi về phía Ban A. Tôi nhặt đồ bụi rồi bước về.

Nhưng... này giờ đã vào lớp được 10p. Tôi lao như bay lên lớp học. Đã quá trễ. Tiết học của ông thầy sát thủ được diễn ra. Tôi không mong mỏi được tha thứ nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trước mắt tôi hiện lên cánh cửa phòng hội trường hội học sinh. Không gian chật hẹp và nguy hiểm toát ra. Đây là một nơi không ai muốn vào

Ông thầy sát thủ đứng phía sau vô tình hay cố tình đẩy tôi về phía trước, chiếc cửa phòng bật tung ra. Đôi mắt tôi bỗng trở lên đau nhức.

Người đàn ông đang ngồi trên chiếc bàn gỗ lớn kia là chàng trai lúc sáng. Khác ở chỗ cậu ta đeo kính lớn gọng đen. Toát ra một khí chất khiêm trang.

Bất ngờ, cậu ta hướng mắt nhìn lên Không khí trong phòng trở lên âm u đáng sợ

"Đỗ Lam Phong, học sinh này trốn tiết học của tôi. Hãy đưa ra hình phạt thích đáng để học sinh này không còn vi phạm một lần nào nữa "

Nói rồi, ông thầy bỏ đi. Tôi còn chưa kịp giải thích, Đỗ Lam Phong dùng đũa gõ lên tiếng.

"Trong khoản 12 của điều lệ nhà trường : Trốn tiết với bất kì lý do nào đều bị phạt quét dọn vệ sinh khu thể dục 2 ngày. Cô có ý kiến gì không "

Tôi im lặng. Sau khi nhận hình phạt thì bước ra ngoài. Nhìn trời mây đen kéo xuống, dự báo một cơn mưa lớn sắp xảy ra. Tôi liêu xiêu trở về lớp học

Quãng đường đi trở nên xa tít tắp. Mầu buồn bao phủ khắp nơi đây. Tại sao tôi lại mắc phải sai lầm chứ.

Đây là lần đầu tiên bị phạt. Hẳn tôi là một học sinh gương mẫu. Nhưng thầy cô trong trường không ai ưa thích tôi. Bài kiểm tra luôn bị soi mói nhiều nhất. Chỉ cần tôi sơ hở họ sẽ phạt nặng tay nhất có thể. Vậy tôi là một con nhỏ đáng ghét đến vậy sao ???

Nếu không, tại sao tôi không có bạn ??? Không có người thân che chở trong bất kì trường hợp nào.

...

Trở về lớp, khuôn mặt tôi trở lên nặng nề. Nhìn lũ con gái há hê trong cách người khác buồn. Bản thân tôi dâng lên một nỗi đau ảm ức.

Bước qua bàn Khả Vy. Thăm đoán có gì đó không lành xảy ra. Quả nhiên, tôi bị ngã dập mặt do mắc chân.

Cả lớp phá lên cười trong sự sung sướng đến đột cùng. Nước mắt bỗng tuôn trào ra. Tôi ngồi dậy và im lặng bước ra ngoài.

Trời bắt đầu đổ mưa gay gắt. Tiếng chuông trường cũng như thế kêu lên. Tất cả chạy vào lớp học. Riêng tôi thì đi ngược lại. Bởi hôm nay không phải ngày tốt đẹp

Bước lên sân thượng nhìn mưa rơi. Lòng trầm nghĩ, đáng lẽ ra tôi không nên sống như vậy. Tôi không lên bắt trước con người cách hạnh phúc. Và tương lai tôi là một dải buồn đen thẫm thiết. Nếu biết có ngày hôm nay. Tôi không nên tiếp tục cố gắng. Châm dứt tất cả kể từ phút giây này. Vậy là có thể gặp lại cha mẹ mình mãi mãi.

Đội mưa ra lan can tầng thượng. Tôi sẽ ra đi ngay bây giờ.

Nhắm mắt, buông xuôi... Đôi mắt chợt lờ đi ướt đầm

Một cánh tay vươn tới kéo tôi lại. Thì thầm vào tai

" Cô chưa thể chết "

...

Giật mình mở mắt dậy, tôi thấy mình đang nằm trên giường bệnh của trường. Đang k hiểu chuyện gì xảy ra. Thì cô y tế từ đâu xuất hiện.

" Em bị cảm do hứng mưa. Sau này nên cẩn thận hơn một chút "

Tôi mơ hồ hình ảnh về trước. Một người đàn ông đã đến và đưa tôi thoát khỏi cái chết. Đúng rồi, vậy người đó là ai.

" Ai đưa em đến đây vậy "

" Là một cậu thanh niên da trắng. Tóc vàng "

Da trắng , tóc vàng. Tôi không hề quen ai như vậy

Chuông trường vang lên. Tất cả xôn xao ra về. Riêng tôi quay lại nơi tầng thượng ban nãy.

Tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy một bóng người.

Toan bước đi thì một mảnh giấy nhỏ rơi xuống trước mặt

" Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện ra đi một cách đơn giản như vậy "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ánh chiều buồn buồn thả khắp ban công. Xuyên khe lá chiếu xuống khuôn mặt của riêng tôi. Góc nào đó nơi tâm trí hiện lên hình ảnh của quá khứ.

Trong đêm mưa, mẹ ôm tôi chạy trong nước mắt. Đôi chân trần đã tứa máu màu cay nghiệt. Phía sau ấy là vampire của dòng tộc. Khôi xương là ma vương quyền năng.

" Dừng lại đi , Quý Mị "

Đến khi đôi chân không còn bước được nữa. Bà mới nhấc nhen lòng trong nước mắt.

" Để con gái tôi yên. Xin ông đấy "

Người đàn ông gương mặt gai thép đưa đôi tay dơ bản vuốt tóc bà.

" Một đứa con mang dòng máu con người không có quyền được sống "

Thế rồi, mẹ ra đi. Tay bà ôm chặt tôi để bảo vệ. Máu nhuộm đỏ trên chiếc tã bọc kín cơ thể tôi. Và một người đàn ông đến mang đi tất cả. Ông ta để cho tôi quyền được sống.

Với một đứa trẻ mới sinh ra. Tôi không thể biết được quá khứ đó. Cho đến khi ông ấy kể lại

" Tôi muốn cô biết được quá khứ đau thương. Và để cô sống trong nỗi thù hận của chính bản thân mình "

Cả đời này, tôi chưa bao giờ quên ông ta

...

Mãi miết trong quá khứ đau thương. Không ngờ rằng trời chiều đã tan biến. Một màu đen bao phủ nơi đây. Đã đến lúc tôi quay trở về.

Tuy nhiên. Góc nhỏ phía sân trường vang lên tiếng động lạ

" Mày không muốn sống nữa hả. Gan to thì nói với mẹ mày xem. Tao cho mày lia cổ luôn đó. Liệu hồn mà lo cho cái tính mạng mày đi. Trước đó thì đưa tiền nhanh đây "

Lại là một vụ bạo lực học đường xảy ra. Đứa con gái đầu tóc rối xù tựa như cá nhỏ giữa biển đông. Không thể vùng vẫy khỏi đám cá mập dữ tợn.

Nhìn vậy, tôi chợt nghĩ đến bản thân. Tôi cũng vậy thôi mà. Một nòng nọc mới ngóc đầu ra đại dương. Và có thể bị ăn bất cứ lúc nào.

Dù sao đối với chuyện này tôi không nên can thiệp. Tôi không phải là người nên quan tâm đến chuyện thị phi xã hội

Chân toan bước đi. Chợt

" Bốp "

" Dư này thôi hả, mày định đưa dư này rồi bỏ đi đấy hả. Ngon vậy mày "

" *chát chát bốp * Còn dám lờm tao luôn đấy chứ. Lâu không dạy đòn mày lên mày nhòn rồi hả "

...

Tiếp đó là các cú trở mặt liên hoàn. Biết xót xa, nhưng tôi không định quay đầu lại. Ở nơi đó, vang lên tiếng nước nở.

" Làm ơn đi, làm ơn để tôi yên "

Cô gái đó hai tay ôm đầu. Một mặt chống cự lại nhưng càng khiến đau thương. Nơi nào đó trong trái tim, tôi bắt đầu biết rung động

Vậy rồi, không ngừng ngại, tôi muốn cứu cô ta

Một ngọn lửa bùng cháy sau lưng đám người kia. Tất cả hoảng loạn hét lớn rồi chạy ra . Tôi bước đến đó đưa cá nhỏ đi

~Tiệm thuốc HiMe~

" A... a... ui ya "

" Chút nữa thôi sắp xong rồi cô gái " Chàng bác sĩ trẻ tay khừ trùng vết thương. Đôi mắt chăm chú nhìn cá nhỏ từng chút. Trong đó có sự lo lắng đến đột cùng.

Nhìn kĩ. Vết bầm tím trên người cá nhỏ có rất nhiều. Không chỉ là hôm nay mà còn nhiều hôm trước nữa. Nhìn con đau đớn bộ lên khuôn mặt đó . Tôi xót xa cho một số phận đáng thương.

" Xong rồi " Chàng bác sĩ búng tay đầy cá tính.

Tôi bỏ tiền phí ra rồi cùng cá nhỏ bước ra ngoài. Mới đi được một chút. Cô gái vừa đi vừa lí nhí

" Cảm ơn bạn rất nhiều "

Tôi khẽ cười " Đó là việc tôi lên làm mà "

" Mình là An Yên. Rất vui được làm quen "

Cô gái đưa tay đến trước mặt tôi. Nhìn nét hờn hờ trên mặt cô ấy. Tôi không biết mình đang suy nghĩ gì

" Tôi là Tô Văn "

" Chúng ta là bạn nhé "

Bắt ngờ đôi chút. Một người xa lạ nhận tôi là bạn. Đây là cách con người xã giao

" Bạn " tôi hỏi lại

" đúng vậy. Được không "

Đôi tay kia có chút sứt rề. Không cần nghĩ tôi vươn tay về phía trước

" Được. Bạn bè :D "

Vậy là An Yên cùng tôi đi về hết quãng đường. Chúng tôi vui vẻ mà quên hết tất cả

Tại nơi nào quanh đây ,có một người dõi theo từng nhất cử .

" Vật Phàm, cô đang từng chút trở thành người sao "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sáng hôm sau

Tôi hứng khởi trong bộ trang phục đến trường. Nghĩ đến việc có một người bạn trong cuộc sống này. Điều đó làm tôi vui mừng biết bao

Hóa ra. Mọi quan hệ bạn bè lại khiến người ta cảm thấy thích thú đến như vậy

Tiếng chuông cửa reo lên. Tôi ôm cặp lao về phía cửa. An Yên đứng trước đó. Vẫy vẫy tay cười tươi rạng rỡ. Hai cô bạn nhỏ cùng sánh đôi nhau đến trường.

Khi vào lớp. Tất cả tụ tập hướng về phía tôi. Không mọi lời nào. Chỉ thấy cái nhếch mép khinh bỉ hiện lên khuôn mặt họ. Có điều gì đó đã xảy ra

Lớp trưởng tiến về phía bàn tôi

"Hôm qua cậu đi đâu vậy "

"Ờ ừ. Tôi... mình có việc bận cần giải quyết "

"Hôm qua có tiết cô chủ nhiệm và thầy Địa. Cả hai người đều bảo cậu xuống phòng hội trường nhận hình phạt "

Sấm nổ bên tai. Ý cậu ta là tôi lại trốn tiết học và xuống nhận tiếp hình phạt. Tôi mắc đến 2 sai lầm trong một ngày sao ??? Quả nhiên khi làm việc gì đó, chẳng ai mà nghĩ đến điều gì đang song song xảy ra

"Ừ. được rồi. Cảm ơn "

Cậu ta về chỗ ngồi. Tôi nhìn ra phía cửa sổ trong đau thương thất vọng

"Rình Rình Rình "

Chuông lớp reo lên. Bắt đầu giờ ra chơi. Mọi người nô đùa với nhau trên lớp học. Lặng lẽ mình tôi tiến xuống phòng hội trường

Phía trước là cánh cửa gỗ lớn màu quen thuộc. Gọi nhớ đến điều khoản hôm trước Đỗ Lam Phong đã nói. Nghĩ đến vậy, tôi nuốt nước bọt đánh ực. rồi đẩy cửa đi vào

"Vi phạm liên tiếp hai sai lầm trong một ngày. Cô sẽ trực nhật phòng thể dục 1 tuần cùng với phòng hội trường 5 ngày. Cô có ý kiến gì không "

Chỉ mới bước vào thôi, ngay cả cái nhìn mặt nhau cũng không có. Cậu ta bỏ lơ ba la một hồi rồi nhướn mắt nhìn tôi

"Hình phạt đó phải chăng quá nặng " Tôi đưa ra thỉnh cầu

"Vậy cô muốn quét dọn một tháng "

Vẫn thái độ đó. Khuôn mặt đó. Trông cậu ta thật đáng ghét

"Tôi xin lỗi. Tôi sẽ làm như điều cậu nói trước. Tôi đi trước "

Chỉ nói vậy. Tôi đập cánh cửa bước ra ngoài

...

Lớp học hôm nay xôn xao có một học sinh mới. Một chàng trai từ bên Mi chuyển về. Gia cảnh ổn định. Khiến mọi người không khỏi ngỡ ngàng. Dù là vậy, tôi cũng không để ý quá nhiều. Chỉ loay hoay vào đồng bài tập đang làm dở.

Tiếng cô giáo đi vào lớp. Cùng với đó là tiếng lục đục của bàn ghế di chuyển. Mọi người nghiêm trang đứng chào cô.

"Tất cả ngồi xuống, hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới từ nước ngoài chuyển về " Nói xong. Cô phất tay nhẹ về hướng cửa ra vào

" Em có thể vào "

" Woaaa "

Chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ biết rằng sau đó là tràng vỗ tay và tiếng huýt hắt hùng. Có thể nói, học sinh mới đang được chào đón nhất nơi đây

" Chào các bạn. Mình là Khải Minh. Rất vui được làm quen với mọi người "

Phía dưới lớp. Tiếng nữ sinh hét lên âm ỉ

" Đẹp trai quá trời... A A A "

" Men thật đó. Đúng hình mẫu lý tưởng của tui "

" Da trắng lại còn tóc vàng nữa. Oa oa oa. Học viện này có người đẹp trai hơn hội trường sao "

...

' Da trắng tóc vàng "

" Là một cậu thanh niên da trắng tóc vàng " Lời của cô y tế khi tôi bị cảm và nằm trên giường bệnh.

Có một sự trùng hợp không hề nhẹ ở đây. Tôi phát hiện, âm thanh giới thiệu đó rất quen. Tựa hồ như đã nghe qua ngày hôm trước

Phía trên bục giảng. Giọng cô giáo truyền cảm qua tai

" Khải Minh. Em có thể chọn chỗ ngồi. Bàn học ở đây đều là bàn lẻ. Và lớp học mình cũng không có quá nhiều học sinh. Nên cũng dư ra một khoản lớn. Em hãy chọn chỗ ngồi thích hợp "

Học sinh mới quét mắt nhìn bốn phương. Vô tình hay cố tình dừng lại chiếc bàn cạnh chỗ tôi

" Em ngồi chỗ đó được chứ "

" Ồ mai gót "

Cả lớp đồng thanh. Nhiều người tỏ ra thái độ không thích thú " Tại sao cậu ấy không chọn chỗ gần mình mà lại là chỗ con nhỏ đáng ghét kia chứ "

Khải Minh chậm rãi bước xuống chỗ ngồi. Vô tư quay sang tôi trò chuyện

" Rất vui được làm quen "

Tôi nghi ngờ ám muội nhìn về chàng trai đó " Chúng ta đã từng gặp nhau

Có vẻ rất bất ngờ. Cậu ta đưa tay lên cằm suy nghĩ. Lát sau mới trả lời

" Thật ngại. Mình nghĩ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tôi nhìn vào ánh mắt của Khải Minh. Chứa chấp bên trong đó là cả một bầu trời xanh tin tưởng. Người con trai này thật kì lạ !!!

Suốt buổi học ngày hôm đó. Tôi ngơ ngẩn nghĩ về mộng ảo. Người đã cứu tôi và để lại mảnh giấy đó đã là ai. Và người đó biết được những gì. Không giống như bình thường. Tôi liên tưởng một tương lai không may mắn.

...

Chuông trường vừa reo lên. Cả đám nhào đến bàn bên cạnh. không chỉ là tám chuyện. Mà còn có một vài ánh mắt đưa tình . Nhìn giống như những con thú hoang vồ vập lên người thỏ trắng

" Trước cậu học trường nào "

" Bên Mĩ chắc hẳn khác nơi đây nhiều lắm "

" Khải Minh có bạn gái chưa " ...

Từ việc hỏi đơn giản đến cao cấp. Xoay quanh cũng chỉ là về cá nhân Khải Minh. Mọi thứ chỉ dừng lại khi Khả Vy xuất hiện. Đôi mắt cô ta lờm về phía trước. Không ai hèn ai nghiêng người về một phía

" Hi. Minh là Khả Vy. Mọi người thường gọi là Kang Min. Rất vui được làm quen "

Cô nàng vô tình hay cố tình nắm chặt tay Khải Minh. Chán cậu ta bắt đầu đổ mồ hôi hột.

" Rất vui được làm quen , Kang Min "

" Vậy.Chúng ta cùng xuống căn tin được không "

" Ủ, như vậy đi "

Vậy là mọi người lại bỏ đi. Chỉ còn tôi trong lớp học. Buồn chán nằm dài lên bàn. Bỗng từ đâu, cá nhỏ xuất hiện.

" Tổ Văn, Ăn trưa cùng nhau đi "

Sau đó, một bịch đồ được đặt lên bàn. Trong đó có com hộp được làm ngay ngắn và đẹp mắt, cùng một hộp sữa lớn.

Buổi ra chơi ngày hôm đó kết thúc trong hạnh phúc.

...

Và rồi tiết học cuối cùng qua đi. Để không làm phiền An Yên bé bỏng, tôi đã viện lý do trở về nhà trước. Thực chất là cầm chổi và xô nước đi quét dọn khu thể dục.

Đến nơi, tôi vô tình nghe được một câu chuyện.

" Bỏ mình ra "

Tiếng cô gái nhỏ kêu lên khi đang vùng vẫy gọi bàn tay to lớn đang giữ chặt

"Bình tĩnh lại đi. Sao cậu lại như vậy chứ, Khánh Hy "

Âm thanh ấy tựa mơ hồ quen quen. Tôi nhớ đã được nghe qua đâu đó. Nhưng không nhớ nổi là chính ai.

" Lam Phong à , để tớ đi đi. Tuổi thơ chúng ta đã đi qua. Bởi vì tớ cần phải thay đổi. Điều đó tốt cho cả hai "

Vậy ra, đó là Đỗ Lam Phong_ Hội trưởng lạnh lùng đáng ghét.

" Có rất nhiều cách để thay đổi. Tại sao chúng ta phải lựa chọn cách đó chứ "

" Minh xin lỗi "

Cô gái bỏ đi. Để lại chàng hội trưởng một mình trong bóng tối. Đang hồi hộp ngóng chuyện tiếp theo thì :

" Ra đi "

Tôi ngó quanh khu vực. Khi biết còn chỉ mình . Tôi mới lật đật đi ra. Bị bắt quả tang nghe lén, thực sự không vui vẻ chút nào.

" Nghe lén không phải là ý tưởng hay đâu "

" Tôi xin lỗi "

Đỗ Lam Phong tiến dần về phía tôi. Đôi mắt không chút nào an toàn

" Cô đã nghe được những gì "

" Tôi... tôi không nghe thấy gì hết"

" Rằm "

" Tôi nói cô nghe được những gì " Đỗ Lam Phong như gió bão thẳng thừng xông đến trước mặt.

Tôi bị đẩy đến cạm tường. Chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra. Thì dòng máu đỏ chảy lên phía tường.

Tôi run rẩy chỉ về phía trước. " Tay...tay cậu chảy máu kìa "

" Im lặng với tất cả những gì cô đã thấy "

Nói rồi cậu ta bước đi. Trước lúc đó tôi còn nghe được âm thanh nhỏ " Quét dọn sạch sẽ vào "

...

Mọi việc cuối cùng cũng ổn thỏa. Tôi đeo cặp trở về. Trên đường đi, gặp được người quen.

" Về chung được không vậy "

Khải Minh nở nụ cười duyên dáng nhìn tôi

Hai người cùng nhau về đến nhà

" Đến nhà tôi rồi "

Trước mắt là nhà căn hộ hai tầng màu trắng sáng. Khải Minh ra giọng thích thú đến vô cùng

" Nhìn đẹp thật đó "

Nụ cười ấy. Ánh mắt ấy đang vui lên vì tôi. Cậu ta giống như một thiên thần vẫy cánh trắng tinh khôi

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Về đến nhà, tôi bỏ giày ngoài cửa rồi đi lên lầu trên. Phòng tôi ở là đối diện phòng ngủ vào buổi đêm. Cũng không có gì nhiều, chỉ đơn sơ bàn học cũ kỹ và tủ đồ. Cùng với nhà vệ sinh nhỏ phía bên trái. Treo balo lên tường. Tôi với tay lấy tập truyện trên giá.

Đây là cuốn " Truyền thuyết Vampire ", kể về sự ra đời của loài quỷ chúng tôi. Nhìn từng dòng chữ cho đến bức tranh, người ta miêu tả ma cà rồng một cách đáng sợ và xấu xa.

" Thứ thú vật tồn tại bằng việc cướp đi sinh mạng của con người. Loài ác quỷ khát máu và đáng bị tiêu hủy "

Tiếp đó là hình ảnh con người cầm thanh gươm chém đầu ma vương. Một cơn gió lạnh thổi qua. Tôi khẽ run lên rùng rợn. Một ngày không xa, khi thân phận bại lộ. họ sẽ giết tôi bằng cách đó. Một sự tủi nhục len lỏi trong tim. Đóng sách lại và nằm xuống bàn. Tôi mơ một giấc mơ kì lạ.

Hình ảnh của một cung điện tối hiện lên, xung quanh là hàng rào gai sắc bén, phủ một màu rêu đen đáng sợ. Bước lại gần tòa nhà, một vài đến lính canh xuất hiện. Gương mặt họ xù xì bẩn thỉu. Nhưng lại toát ra một khí thế khiêm trang. Họ bắt tôi và đẩy xuống ngục. Ở nơi đó, có mẹ và có ba. Họ ôm tôi òa khóc.

" Thứ con người bẩn thỉu có ở đây sao "

Âm thanh vang lên, một người đàn ông xuất hiện từ bóng tối. Dáng người lớn lao, bước đi chắc chắn, uy quyền mạnh mẽ. Ông ta là ma vương

Rồi thoát cái. Bố mẹ tôi biến mất, tôi lao đao chạy phía giạt lùi. Đến điểm cùng bước tường. Ma vương lên tiếng

" Ta sẽ cho ngươi đi cùng bọn họ "

Một luồng sáng chiếu đến người tôi. Cơ thể lập tức tan chảy thành nước

" Khôngggggggggg "

" Ào "

Mở mắt dậy, xung quanh là bức tường đen quen thuộc. Có thứ gì đó chảy trên mặt tôi. Với khăn giấy lau đi. Ai đó đã đổ nước vào mặt.

"Mày còn không còn xuống nhà ăn cơm. Để tao hầu nữa à "

Lý Linh từ phía sau xuất hiện. Khất khe chửi tôi như mưa bão

Con bé là con của chú. Cũng là em họ tôi. Dù nhỏ hơn tôi 3 tuổi. Nhưng nó vẫn xác xược xưng hô mày tao. Càng hiện rõ bản chất đanh đá chua ngoa

Từ phía cửa phát ra tiếng động .

" Lý Linh, thôi ngay hành động hỗn xược đó và xuống nhà đi" Trần Vũ đứng tựa cửa lên tiếng

Con bé ầm ức đạp mạnh lên sàn " Em chỉ muốn gọi cô ta xuống ăn tối "

" Xuống nhà đi " Trần Vũ hắng giọng

Lý Linh đi xuống nhà. Căn phòng chỉ còn tôi và Trần Vũ. Trước khi đi cậu ta lên tiếng nhắc nhở

" Đừng nghĩ tôi bênh vực cho cô. Đó chỉ hình thức dạy dỗ con bé"

Điều đó tôi biết mà. Có ai trong gia đình nhau yêu quý nổi tôi đâu.

Trần Vũ cũng là con của chú. Cậu ta bằng tuổi tôi. Có vẻ điềm đạm hơn Lý Linh, nhưng lại rất lạnh lùng và quyết đoán.

Bước xuống nhà. Cơm nước đã được dọn dẹp ổn thỏa. Tôi ngồi ghé gần Trần Vũ

" Cuối tuần bố mẹ sẽ đi Nha Trang nghỉ mát. Mấy đứa ở nhà sẽ lo liệu mọi thứ thay mẹ " Chú Đình Văn lên tiếng

Vừa hết câu, Lý Linh đã đập bàn đùng đùng

" Tại sao lại không có con "

" Các con đều sắp thi kì 1 đến nơi. Sao có thể đi được chứ "

Con nhỏ xì môi, giọng đầy uất ức

" Thật bất công "

Bữa cơm chấm dứt. Tôi đi lên lầu. Vốn dĩ tôi không phải làm bất cứ thứ gì trong cái nhà này

Xả nước nóng ra bồn. Tôi dự tính sẽ đi tắm. Nhưng lọ dầu gội lại hết sạch bong. đành bỏ đó mà mặc áo đi mua.

Tiệm tạp hóa cách nhà khá xa. Băng qua một xóm nhỏ tới tắm. Hôm nay tôi đen đui gặp phải bọn côn đồ

" Đi đâu vậy em gái "

Im lặng bước đi. Lũ khốn khiếp cứ thế mà theo sau lải nhải

" Đi chơi với tụi anh nha "

" Làm gì mà im lặng thế, tụi anh đâu đã ăn em đâu mà lo "

Cả đám cười lên ầm ĩ. Bất chợt một gã da đen đưa tay vuốt má

" Da em này mềm mại lắm tụi mày "

Mấy gã kia theo thế mà lớn tiếng reu đùa

" Để tao sờ thử "

" Tao nữa "

Nhăn nhịn không nổi. Tôi gằn giọng lên tiếng

" Bỏ bàn tay bẩn thỉu của chúng mày ra "

Thằng cầm đầu ra giọng chế nhạo

"Làm gì nóng thế. Bọn anh không bỏ ra thì sao"

"Rằm "

"Á "

Một đòn ngang cổ. Tên đó nằm gục bất tỉnh. Cả lũ nhìn trong ánh mắt đáng sợ

"V** , xông lên tụi mày "

"Á Á Á Á Á "

Lũ khốn khiếp nằm bệt lên đường. Tôi phui phui tay thách thức

"Động phải tao là không xong đâu "

Nói rồi, không chào tạm biệt mà bước đi

Tại một góc nhỏ cạnh cột điện. Có tiếng sợ hãi vang lên

"Đó không phải là con nhỏ Tô Vân ngu ngốc đây sao , nó hạ một lúc những 5 thằng , thật đáng sợ "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sáng hôm sauChinh trang đồ đặc gọn gàng. Tôi cùng An Yên đi đến trường.

Không khí lớp học hôm nay thật lạ thường. Chỉ mới bước chân vào cửa, tôi đã nghe thấy lời bàn tán to nhỏ phía góc lớp.

"Đúng rồi. Đúng là nó đó "

"Ác nhân giả bộ hiền lành sao"

"Đáng sợ thật "

...

Mặc dù không hiểu họ nói gì nhưng tôi linh cảm điều gì không may sắp xảy đến. Quả nhiên sau đó, một chuỗi phiền phức lần lượt diễn ra.

Khả Vy bất thành linh xuất hiện sau lưng , ngang nhiên dùng chân đạp mạnh lên bàn rồi kéo tóc tôi chỉ về phía điện thoại.

"Nói đi, nó không phải mày "

Bên trong bắt đầu chạy video. Cảnh quay của tôi qua diễn ra rõ nét, đó là lúc tôi một mình cân năm bọn côn đồ. Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán , mọi người nhìn tôi dò xét kĩ lưỡng. Như không để lọt bất kì sơ hở nào

"Nói đi "

"Không nói là chết với tụi tao đó "

"Rút rề như vậy chắc hẳn không phải nó đâu"

Tâm tư tôi dâng lên một cảm xúc dạt dào và bốc cháy. Cả đời này, tôi sẽ không thể bảo vệ được chính mình nếu như cứ hèn nhát che dấu đi mọi thứ. Không muốn làm một kẻ vô dụng trong xã hội. Tôi sẽ phải tự mình thay đổi. Sẽ không cho bọn người kia khinh bỉ gốc gác con người mình

Im lặng một lúc, tôi mới cầm lấy điện thoại ném thẳng xuống sàn "Đúng vậy, đó chính là tôi "

Không khí trong lớp trở lên âm u, ngột ngạt. Mọi người bắt đầu hoảng hốt, tỏ ra biểu cảm kinh ngạc. Tuy nhiên, Khả Vy vẫn cứng đầu, giơ tay lên tát mạnh.

"Mày dám ném máy tao hả "

"Bộp "

Tôm lấy bàn tay trắng lôm , tôi giật mạnh về phía sau. Khả Vy ngã nhào xuống đất, miệng còn la lớn um sùm

"Mày dám sao, mày... mày "

Một đám người chạy đến đỡ cô ta dậy. Dù đã thâm đau, nhưng Khả Vy vẫn chưa dừng lại ở đó

"Đánh chết nó cho tao "

Lần này là nguyên một đám con gái xông vào. Dù có thể hạ gục chúng một cách đơn giản. Nhưng một con nhỏ từ phía sau giật mạnh tóc tôi đang buông thả. Tức giận vô cùng , Mái tóc thẳng đc làm xoắn là công sức của An Yên cả buổi sáng. Giờ lại bị kéo đi không thương tiếc. Đôi mắt tôi đỏ rực nhìn về bàn gỗ trước mặt, một ngọn lửa bùng cháy dâng lên. Cả lớp học hét lên rồi chạy ra lớp học

...

Bảo vệ đã dập tan được ngọn lửa. Nhưng về mặt ai cũng còn tái nhợt vì sợ.

"Mấy đứa làm gì thế này, đã đánh nhau còn đốt bàn ghế. Mấy đứa biết tội này lớn lắm không hả, Tất cả xuống văn phòng kỉ luật cho tôi"

Cả lớp hôm đó bị lôi xuống kiểm điểm. Mới bước vào văn phòng, Khả Vy đã chạy nhào đến ôm ông

"Nội ơi, con vô tội, con không làm gì hết * khóc lóc * "

Hiệu trưởng khẽ cau mày, đẩy cháu gái ra

"Khiêm chỉnh đi, đây là văn phòng "

Tất cả sau đó lập tức im lặng. Từ phía cửa, hội trưởng bước vào. Nguyên lũ con gái ồ ầm lên. Lý do là gặp mỹ nam nổi tiếng đẹp trai trong trường

Đỗ Lam Phong nhìn tôi, như một sự khinh bỉ to lớn. Quay mặt đi, cậu ta đến gần hiệu trưởng nói

"Em có thể giúp được gì cho thầy "

"Hãy cùng suy xét hình phạt với ta đi "

Hội trưởng gật đầu, rồi đẩy ghế ngồi xuống

"Các em cho thầy biết. Ai là chủ mưu đầu tiên của vụ này " Hiệu trưởng lên tiếng.

Không ai nói lời nào. Ông thầy tiếp tục hỏi

"Tại sao xảy ra bất đồng dẫn đến bạo lực "

Cũng không một ai nói gì. Ông thầy nhẫn nại hỏi tiếp

"Ai là người đốt bàn ghế "

Lần này không ai mượn ai. Chen lấn nhau lên tiếng " Tự nhiên nó bốc cháy "

Hiệu trưởng đập bàn " Trật tự, từng người nói một, lớp trưởng hãy nói cho tôi biết. Tại sao bàn ghế lại bốc cháy"

"Thưa thầy, em cũng nghĩ là chiếc bàn tự nhiên bốc cháy, lúc đó không có ai đứng cạnh nó. Và trong lớp cũng không ai mang dụng cụ gây cháy đến trường "

Đỗ Lam Phong nãy giờ im lặng, bất chợt nói

"Lúc đó các bạn đang làm gì "

Thật khó khăn khi trả lời câu hỏi đó. Cả lớp học nhìn nhau vẻ sợ sệt. Điều hiển nhiên, không ai có thể nói, tất cả nhảy vào đánh hội đồng một đứa.

Tôi không biết nói gì, sợ rằng chuyện này sẽ gây xôn xao toàn trường. Rồi sẽ có người điều tra ra đc. Vai tôi khẽ run run lên vì sợ.

Khải Minh đứng cạnh đó, nắm nhẹ lấy tay tôi " Đừng sợ "

Quay sang cậu ta, tôi nhận được cái nháy mắt an ủi. Tinh thần cảm thấy tốt hơn rất nhiều, Đó là do tôi không có một mình

Đỗ Lam Phong nhìn về chúng tôi, đôi mắt nhú lại không khỏi nghi ngờ

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Sau khi dò hỏi xong xuôi , không ai để lộ bất cứ một lời nào. Thầy hiệu trưởng dành cho phép lớp về học tiếp. Mặc dù như vậy , câu chuyện vẫn chưa kết thúc ở đây.Mới bước ra cửa phòng, Khả Vy đã hùng hổ, dậm chân nói.

" Tại mày cả đó "

Nói xong, tất cả bước đi. Chỉ còn tôi đứng lại. Những gì cần thiết bây giờ là mọi việc ổn thỏa như ý, sẽ không có sự điều tra nào nữa.

Tôi ngược chiều tiến đến phòng hội trường. Đỗ Lam Phong ở đây dường như điều hành mọi học sinh, việc học chỉ diễn ra vào thứ 2, thứ 5 và thứ 7 trong tuần. Hôm nay là thứ 6, chắc hẳn cậu ta sẽ ở lại.

Đến nơi, tôi đẩy cửa bước vào. Căn phòng yên ắng không chút tiếng động. Dáng người mệt mỏi, cậu ta ngã lưng ra ghế tựa. thấy tiếng động, Đỗ Lam Phong hé mắt nhìn lên

" Cô chưa bao giờ được học cách gõ cửa khi bước vào sao "

Câu từ khó nghe. Biểu cảm không chút thân thiện. Tôi đoán chắc sau vụ nghe lén ở sân thể dục. Cậu ta có niềm thù hận với tôi lớn hơn bao giờ hết.

" Xin lỗi "

" Vậy cô đến đây để làm gì "

" Tôi muốn nhận lỗi. Tất cả những việc đã xảy ra là do tôi làm. Mong cậu đừng điều tra vụ này nữa "

Đỗ Lam Phong hé mắt kinh ngạc. Một người thông minh như cậu ta hẳn là biết tôi đang nói dối. Nhưng vẫn cứ im lặng và nghe câu trả lời.

" Thực ra tôi là người đã đánh Khả Vy trước, tôi cũng là người đốt bàn ghế lớp học. Tôi sẽ nhận hình phạt thích đáng nhất "

Mặc dù không hiểu bản thân mình đang cố gắng điều gì. Nhưng cái cần thiết ngay lúc này tôi nghĩ đc là tất cả mọi chuyện dừng lại tại thời điểm này. Tôi sẽ không để mọi người biết mình là ai. Sẽ không một ai biết đến sự tồn tại của một đứa trẻ tội lỗi.

Bên này, Đỗ Lam Phong càng nghi ngờ hơn cả. Ánh mắt cậu ta dõi theo từng nhất cử. Kể cả bờ vai đang run lên vì sợ

" Là Khả Vy sai cô nhận lỗi sao "

" Không... Không có. Thực sự là tôi đã làm" Tôi tìm mọi cách chối bỏ

" Vậy tại sao cô lại đốt bàn... cô làm thế được gì. Và cô đốt nó bằng cách nào ??? "

Không nói được lời nào. Thực sự bản thân không hiểu sao mình lại làm việc ngu ngốc như vậy. Đã tiêu hao năng lượng một cách lãng phí. Còn dẫn đến sự việc đau đầu ngày hôm nay.

Cúi thấp đầu suy nghĩ. Bất ngờ tôi nhìn thấy trên phía tủ gỗ gần đó. Treo một chiếc đèn led điện màu xanh dương

Một ý kiến nảy sinh trong đầu

" Phải rồi. Tôi dùng đèn led điện quang "

" Đèn led điện "

" Phải. Tôi dùng nó chiếu lên cuốn vở dưới ngăn bàn. Ngọn lửa bốc cháy lên và thiêu trụi chiếc bàn gỗ "

Ngay thời điểm lúc này, tôi tự hào về khả năng logic của bản thân. Sao tôi có thể thông minh đến thế chứ.

Đỗ Lam Phong dường như chưa tin vào câu trả lời đó.

" Cô kiểm đầu ra thứ đó, Đèn led điện bị cắm trong trường mà - _ - "

" Tôi mang vũ khí nóng đến trường T.T "

" Vậy giờ chiếc đèn đó đang ở đâu "

" Tôi thủ tiêu nó rồi "

Bingo... Chính nó, tôi đã vượt qua các câu hỏi của hội trưởng. Hơn tất cả tôi đã chứng minh mình là thủ phạm của vụ án

Vui mừng chưa được lâu, Đỗ Lam Phong đã hùng hổ thông báo

" Cô lừa được ai chứ. Lớp trưởng cô cho biết. Lúc đó cả chiếc bàn đều bốc cháy. Không có bất kì dấu vết nào hoặc có khói xảy ra. Vậy đèn led của cô có khả năng làm cháy cả một chiếc bàn lớn "

Trời ơi... Tôi phải giải thích bao nhiêu lần cậu ta mới tin. Tôi chính là hung thủ cơ chứ

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trên lớp học.

Bây giờ là tiết học Hóa. Thầy giáo trả lại bài kiểm tra ngày hôm trước.

" Lớp mình có một bạn được điểm tuyệt đối. Là học sinh mới Hoàng Khải Minh "

" Ồ "

Cả lớp vang tràng vỗ tay lớn . Mọi người hướng mắt về Khải Minh, như một phần thưởng đáng giá dành cho người giỏi nhất. Số người còn lại quay sang tôi chế nhạo

" Ngu ngốc "

Thật bất ngờ. Tôi vốn là học sinh xuất sắc nhất. Đặc biệt là môn Hóa. Từ khi vào lớp đến giờ. Chưa có một ai đạt thành tích vượt trội hơn tôi cả. Vậy mà học sinh mới vào đã nhảy lên con số 1. Còn chưa kể, bài kiểm tra đợt này là đề nâng cao đòi hỏi tư duy cao. Tôi dám chắc cậu ta không phải người nữa rồi.

Lên bục giảng lấy bài kiểm tra. Thầy giáo khẽ lên tiếng nhắc nhở

" Lần sau cố gắng hơn. Đợt này, điểm em xếp thứ 3 lớp "

Ôm đầu thương trở lại bản học. Khải Minh bên kia khẽ nháy mắt cười duyên

" Lần sau cố hơn nhé "

Nhìn đối thủ nặng kí của mình mà tôi không khỏi rớt nước mắt

" Tại sao lại có người vừa giỏi vừa đẹp trai thế chứ "

...

Chuông trường vang lên. Kết thúc một buổi học đầy căng thẳng và mệt mỏi. Mới đi đến cổng trường. An Yên từ đâu bay tới kéo tôi đi

" Đi ra đây cùng mình "

Trên đường đến điểm hẹn bí mật. AN Yên hỏi rất nhiều chuyện

" Nghe nói lớp cậu có vụ cháy, cậu không bị sao chứ ??? "

Tôi khẽ cười : " Mình không sao "

An Yên gương mặt như mèo mếu , đôi mắt ngấn nước như sắp khóc " Tổ Văn mà có việc gì thì tớ biết sống làm sao "

Nhìn cô bé tội nghiệp. Tôi không khỏi đau nhói trong lòng. Một ngày không xa khi không còn tôi nữa. CÔ ấy sẽ phải sống như thế nào đây, sẽ còn ai bảo vệ trong những lần gặp bọn nguy hiểm nữa. Tôi không biết, không chắc, và cũng không thể làm được gì.

Chúng tôi đi với nhau hết quãng đường còn lại. Tiếp đến là ngã ba lớn. An Yên loay hoay tờ giấy trong cặp

" Rõ ràng mẹ bảo đi hết đoạn này là tới mà "

Tôi hỏi " Chúng ta tìm gì vậy "

" Là căn nhà đá xanh 2 tầng "

Nhìn xung quanh. Phía bên trái cạnh hồ nước có một biệt thự tối tăm che phủ bởi cỏ hoang. Đặc biệt căn nhà đó được làm bằng đá ngọc bích xanh lá. Thoáng ẩn về huyền bí kì lạ. Tôi kéo tay An Yên, chỉ về hướng đó

" Là nó sao "

" Ồ, đúng rồi "

...

Hiện tại tôi đang đứng trước căn nhà mà An Yên đã đề cập tới.

" Chúng ta vào thôi "

CÔ gái nhỏ kéo tay tôi đẩy cửa bước vào.

Khác hẳn với vẻ lạ lẫm và tối tăm phía bên ngoài. Đi vào trong nắng chói qua khung cửa sổ, truyền cho căn phòng một màu sáng tinh khôi. Một bà cụ từ đâu xuất hiện

" Là Tiểu An sao "

An Yên lao chồm về phía trước kia. Tay ôm chặt lấy cổ bà lão

" Con nhớ Ngoại chết đi được "

" Bỏ ta ra nhột quá đi con bé này "

Nhìn sang tôi, AN Yên giới thiệu

" Đây là bà ngoại của mình, là thầy bói giỏi nhất khu này "

Tôi cúi đầu chào

" Cháu chào bà "

Ngoại hướng lên nhìn tôi, chợt gương mặt thay đổi xanh xao. Đôi mắt bà trở nên trong veo và sáng. Cứ vậy nhìn tôi lâu thật lâu

An Yên này giờ ôm lấy bà, khẽ nũng nịu.

" Đây là bạn con, Ngoại coi thử cho bạn con nhé "

Bà lão không nói gì, nhìn tôi thờ dài

" Cơ thể đó phát ra một luồng âm khí nặng nề, đôi mắt kia có một vật cản lớn. đây là lần đầu tiên ta được gặp người như vậy "

Rồi Ngoại bất chợt cầm lấy tay tôi, bắt đầu nhắm mắt suy nghĩ. Một lát sau mới hé mắt căn môi :

" Con nên cẩn thận khi đưa ra quyết định sẽ sống hoặc chết. Nếu phải chọn giữa chàng trai mang lại cho con hạnh phúc và một chàng trai có khả năng che chở cho con. Đừng suy nghĩ nhiều. Hãy yêu người sẽ bảo vệ cho con suốt cuộc đời "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Trời chiều bắt đầu chuyển màu âm u. Từng làn mây đen ù ù kéo đến. An Yên ở lại với Ngoại để ăn tối. Còn tôi, đành xin phép ra về trước. Mới đi được một quãng không xa. Trời bắt đầu đổ cơn mưa rào rào, lênh láng cả một con phố nhỏ. Hồi bé tôi đã từng rất thích mưa rơi. Luôn mong muốn được chạy dưới làn nước trong veo mờ nhạt. Nhưng rồi nó lại gợi nhớ đến quá khứ đầm máu. Nước mắt lại dâng lên ướt át cả đôi vai.

Đi trong mưa, bàn chân trở lên đau rát. Phía bên kia đường, có tiệm tạp hóa sáng trưng. Đỗ Lam Phong bước ra cùng bao ni lông nhỏ. Cậu ta khẽ neho nhìn đứa con gái phía trước. Tôi run run rét. Một tiếng sấm sét lớn vang lên, cắt ngang bầu trời. Tôi giật mình, cảm giác đôi mắt cay cay, rồi tất cả trở lên mơ hồ, tôi ngã bịch xuống đất

...

Mở mắt dậy. Vẫn là bốn bức tường đen lạnh lẽo. Con đau ở chân buốt rất khô khan. Tôi không thèm dậy mà nằm im lười biếng. Bỗng, một mùi hương bạc hà dâng lên. Nhớ không nhầm, giường tôi làm gì có chăn nệm chứ

Tả hỏa. Tôi giật mình, vùng người dậy. Xung quanh tường quả thực sơn màu đen tuyền đẹp đẽ. Nhưng đây rõ ràng không phải nhà tôi.

Đỗ Lam Phong từ đâu xuất hiện.

" Uống thuốc xong thì biến ra khỏi đây ngay "

Cậu ta đặt khay thuốc bên cạnh giường. Tôi ngơ ngác, nhìn hội trưởng tò mò

" Sao tôi lại ở trong nhà cậu "

Đỗ Lâm Phong neho mày. Không nói gì. Lấy cuốn sách trên giá rồi ngã bịch xuống sa lông. Vắt chân lên thành ghế đầy quýt rữ .

Nhớ kỹ lại thì rõ ràng tôi lết trong mưa và ngã gục sau tiếng sét hãi hùng. Tiếp theo là gì ???

Chẳng lẽ hội trưởng lạnh lùng kia lại đưa tôi về. Nuốt nước bọt, tôi khẽ quay đi che mặt đỏ ửng. Rồi bắt đầu lú nhú

" Cảm ơn "

Bên kia có vẻ không nghe tiếng. Hay thực chất biết rồi mà vẫn làm lơ. Tôi cầm viên thuốc bỏ vào miệng rồi bước xuống giường.

" Muốn đi thì mang cả ga giường đi nữa "

Rất lâu sau đó tôi mới hiểu. Ý cậu ta là tôi tôi ở dơ đó hả.

...

Xong xuôi mọi việc, tôi xỏ dép đi về. Đỗ Lam Phong đi từ trong ra, vút chiếc áo khoác đen cừ lớn lên người tôi

" Bị ốm thì mặc ấm vào "

Rồi không một lời nào. Đóng rầm cửa lại.

Tôi khoác áo vào. Vừa đi vừa khẽ cười

" Cậu ta đâu phải người xấu "

*** Bên trong nhà lúc này, Đỗ Lam Phong lôi chiếc điện thoại chụp ảnh lúc trước

" Chẳng lẽ nhiệt kế này bị hỏng "

Trong ảnh, bút đi nhiệt dừng lại ở con số " 25°C ". Cơ thể người sao có thể ở mức trung bình đến như vậy. Chuyện này rõ ràng là vô lý

Đỗ Lam Phong nhớ lại lúc cô ta ngã xuống trong cơn mưa. Chiếc cổ trắng nõn nà hiện lên từng vạch đỏ. Đây là căn bệnh mới sao

Cuối cùng cậu ta cũng thở dài, tò mò về chuyện người khác đâu phải là việc mình hay làm ***

Về đến nhà, tôi thấy từng chồng vali to nhỏ xếp hàng dọc. Chú Đình Văn mặc đồ thể thao thoải mái đi ra.

" Mấy đứa ở nhà vài hôm, ba má đi du lịch tuần sau sẽ về "

Nghĩ kĩ lại thì hôm nay mới thứ 6. Cô chú chẳng phải nói cuối tuần mới đi sao

Quay sang tôi, chú Đình Văn dặn dò

" Lo nhà cẩn thận nha Tổ Văn "

Nói xong bèn xách đồ ra xe. Đi liền. Lý Linh chạy nhào đến chiếc điện thoại bàn. Bấm tút tút vài số rồi giờ lên nghe

" Bảo mọi người mai đến nhà tao party nha "

Nhỏ hứng thú gọi từng người một. Tôi đành bỏ đi lên lầu

" Mai lại vất vả rồi đây "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Sáng sớm nay tiết trời mát mẻ. Sau cơn mưa đêm qua bầu trời thêm màu tươi sáng. Tôi vươn vai, xoay người bước ra ban công. Đối diện với nắng sớm bình minh, với một loài ma cà rồng sẽ làm thay đổi đi quá trình phát triển yếu tố trong cơ thể. Làm da trở nên lão hóa với tốc độ cao. Nhưng với tôi, một đứa con chịu ảnh hưởng của dòng máu con người. Cơ thể tôi có huyết tố để chống lại phản ứng da khi gặp nắng.

Bước xuống nhà. Vốn định lấy bánh mì và sữa trong tủ lạnh để ăn. Nhưng hôm nay, tôi phát hiện một điều kì lạ.

Vũ Trần đeo tạp lề, tay cầm đĩa dài đang quấy quấy trong chảo. Một mùi thơm nhẹ nhàng dâng lên mũi. Hóa ra cậu ta nấu mì xào.

Nhìn kĩ lại, dù là khi đứng lên làm bếp như một bà nội trợ. Vũ Trần cũng cực kì quyến rũ trong bộ quần áo ngủ pijama. Đặc biệt là cái mũi thỏ hồng ẩm áp đội trên đầu. Dễ thương không chịu nổi.

Tôi đứng cười tùm tùm phía cửa bếp. Vũ Trần quay lại. Nhìn nhau bằng ánh mắt không mấy thân thiện. Tự biết ý, tôi lấy đồ lòi ra sân. Tiện thể cầm luôn tờ báo cũ để trên bàn.

Vừa ăn nhấm nháp, vừa đọc báo. Bữa nay tin tức không có nhiều. Vẫn là mấy tin lá cải rẻ tiền lan tràn khắp nơi. Tính ném tờ giấy sang một bên. Tôi nhìn thấy phía cuối trang có dòng chữ to lớn

" Phát hiện xác của một ma cà rồng bên trong rừng "

Chống to mắt lên nhìn. Tôi vội vàng mở ra đọc từng dòng chữ trên báo

" Mới đây, cơ sở nghiên cứu sinh vật lạ đã phát hiện bên trong rừng XXX có chứa một bộ xương người hoàn toàn lạ. Các cấu trúc trên cơ thể không có điểm gì khác so với một con người. Nhưng đặc biệt là hàm răng có bộ nanh sắc nhọn và dài. Giống hiện loài sinh vật khát máu trong truyền thuyết : Ma cà rồng. Hiện tại họ đang thí nghiệm và tìm ra câu trả lời trong thời gian sớm nhất"

Câu chữ hiện lên rõ hồn hột. Mồ hôi tôi cứ như vậy mà chảy xuống. Bỗng phía sau vang lên tiếng động mạnh

" Đây "

" Á " Tôi giật mình. Hoàng hôn kêu lên

Vũ Trần nheo mắt, khó chịu để chiếc đĩa mì xào lên bàn

" Ăn đi "

Rồi thẳng nhóc bỏ đi. Tôi ngó xung quanh đĩa thức ăn. Chắc chắn là cậu ta không tẩm độc hay bỏ thuốc xỏ vào mới dám ăn

...

6.10 phút

Tiếng chuông cửa reo lên. Nhìn qua phía ngoài cửa sổ thấy An Yên đứng dưới vẫy tay chào. Hiểu ý, tôi lon ton chạy xuống nhà mở cửa

Không hiểu ngày hôm nay là ngày gì. Mà An Yên vội vã kéo tôi đi học sớm. Đi một quãng đường xa. Chúng tôi dừng lại ở một cửa hàng lớn treo biển "

Thế giới di động ". Cô bạn nhỏ hứng khởi đẩy tôi bước vào trong

" Đi nào "

Ngơ ngác hồi lâu, không hiểu gì. An Yên thì vẫn tung tăng chạy hết dãy này đến dãy nọ. rồi dừng lại ở hăng cảm ứng mới của SamSung

" Cái này đẹp chứ Tổ Vân "

Chưa kịp trả lời. Cô gái vội vàng gọi người " Lấy cháu cái điện thoại đó "

Thanh toán xong đi ra ngoài. An Yên dúi điện thoại về phía tôi.

" Tổ Vân dùng đi. Hôm qua mình thấy hăng điện thoại này trên tivi. Nhìn là nghĩ ngay đến cậu. Nên đã mua liền cho đó. Coi như đây là quà mình tặng nhé * nháy mắt * "

Tôi khua khua tay ra trước mặt " Thôi mình không nhận đâu. Mình đâu biết sử dụng điện thoại "

" Nhận nó đi mà, giờ có điện thoại mình có thể gọi điện bất cứ khi nào cho cậu rồi. Vả lại dùng nó đơn giản lắm "

Tôi mắt long lanh nhìn An Yên. Cô nàng vô tư cười duyên dáng

" Cảm ơn "

Vậy là suốt quãng đường đến trường. Tôi được An Yên chỉ bảo cách dùng một cách chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Ngày hôm nay đến lớp khi còn sớm. Dưới sân trường lác bóng vài bóng người. Tôi lặng lẽ ngồi tại hàng ghế dài cạnh vườn hoa lưu ly. Làn gió đưa đi mái tóc dài óng mượt.

Từ phía xa xa ngoài cổng trường. Hiện lên bóng dáng thân quen

" Chào "

Khải Minh tiến đến gần chỗ tôi và ngồi xuống. Mùi hương hoa cẩm thạch dâng lên thơm ngát . Như có một sức hút nào đó khiến tôi ngơ ngẩn đôi chút. Tay đang cầm cuốn sách " Truyền thuyết Vampire " bất chợt rơi xuống đất. Tính đưa tay nhặt lên. Thì một bàn tay khác vươn đến " Tổ Vân thích thú với ma cà rồng sao "

Tôi cười khẽ trả lời " Cũng một chút "

Khải Minh đưa tay lật qua lật lại vài trang sách. Rồi không nói gì, bèn mở cặp ra lấy một cuốn sách khác

" Nếu thích thì lấy thứ này đọc đi "

Giơ tay ra cầm, tôi bất ngờ lên tiếng " Cuốn này lạ thật đấy. Không có nhà sản xuất cũng không có tác giả và tên bìa. Là cậu in ra sao "

Khải Minh khuya tay " Không phải. Thực ra mình có một người bạn bên Mỹ và bố cậu ấy tìm hiểu về ma cà rồng. Đây là cuốn sách do chú ấy in ra. Loại sách này chưa từng xuất hiện trên thị trường. Đây là cuốn độc nhất "

Tôi mừng rỡ. Tay cầm sách. Mở từ từ trang đầu ra. Khải Minh chợt giữ lại

" Đây là cuốn duy nhất kể về tường tận loài vampire. Hãy đọc ở một nơi kín đáo. Và đừng cho ai biết nhé "

Dù không hiểu cậu ta đang che dấu điều gì. Nhưng tôi gật đầu " Được rồi, Tôi sẽ giữ cẩn thận. Cảm ơn cậu "Sân trường bắt đầu nhộn nhịp người đi lại. Chúng tôi trở về lớp học. Trước đó, Khải Minh đã đưa ra thỉnh cầu " Cậu vừa mua điện thoại sao. Có thể cho mình số để liên lạc "" Sao cậu biết "Chưa nói được nhiều. Cậu ta với tay lấy điện thoại đang để trong túi áo. Rồi đưa tay bấm bấm số " Đây là số mình. Có gì cần, hay gặp nguy hiểm cứ gọi mình "Rồi Khải Minh đi trước. Tôi ngơ ngác đưa tay lên nhìn màn hình, vừa lẩm bẩm " Sao cậu ta biết nhiều thứ vậy chứ "Dù sao thì một người đàn ông hiền hòa và dễ mến như vậy. Chắc chắn mai sau sẽ rất hạnh phúc*** Tại cung điện tôi tắm bên trong rừng " Thừa Ma Vương. Đã phát hiện được con gái của công chúa Quý Mị "" Cô ta đang ở đâu "" Chưa xác định địa điểm. Nhưng chắc chắn là trong thành phố BB "" Tìm kiếm cẩn thận vào "" Rõ "Nét cười thể hiện rõ trên mặt người uy quyền trên ghế' Mèo vờn chuột sắp kết thúc rồi đây '

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Lớp học vang lên từng tiếng chuông ròn rã. Cô chủ nhiệm thanh lịch bước vào, khác hẳn với thái độ bình thường. Cô giáo hôm nay duyên dáng và thùy mị nhẹ nhàng. Một đám học sinh tò mò lên tiếng.

" Cô ơi, cô trúng xổ số hả "

" Hay cô nhặt được vàng "

Chưa kịp hỏi câu tiếp theo. tiếng cô chủ nhiệm trả lời nhanh chóng

" Hôm nay cô có một tin vui "

"Ồ " Phần lớn lớp học nhảy múa khắp lớp. Người tay cầm hai cuốn vở đập tung bìa, người huyết sáo líu lo như chim sẻ " Có khi hôm nay được nghỉ đấy cũng nên "

Cô giáo đập bàn thỉnh thịch. Yêu cầu mọi người giữ im lặng

" Thực ra thì 2 ngày nữa cô lên xe hoa. Muốn thông báo cho cả lớp đến dự đám cưới "

" Tạch "

Chợt lớp học im re, không nổi một tiếng động. Người đập phá lúc nãy , thả sách bộp xuống đất. Vương Nam run rẩy lên tiếng

" Cô nói gì, cô lấy chồng ý hả "

Không nhớ rõ biểu cảm của cô giáo. Nhưng tôi có thể biết rõ ràng khuôn mặt người hỏi tối rằm lại.

" Đúng rồi "

Lúc này cả lớp mới vang lên tiếng thanh dừ dừ.

" A A A bà cô già lấy được chồng rồi tui mừng ới "

" Haha hết cái cảnh tao bị cho đi dọn nhà vệ sinh rồi "

" Tao sẽ không lo bị bắt mời phụ huynh nữa "

...

Lớp học giờ như đàn ong vỡ tổ. Vo ve chỗ nào cũng có tiếng cười sung sướng. Tôi tự hỏi. Hẳn là việc bà cô già 35t có chồng làm ai ai cũng vui vẻ đến vậy

Nhưng sự thật còn phũ phàng hơn nhiều. Cô giáo khẽ che miệng cười hổ hổ

" Chủ nhiệm lớp này đã 3 năm, tôi lờ lờ nào mà theo chồng bỏ các em. Tôi đã quyết định sau khi cưới sẽ đi dạy tiếp. Cả lớp có vui không "

Sốc tập 2...

Cả lớp im bật, mặc cho cô thao thao bất duyệt trên bục giảng

Khải Minh chợt quay sang tôi nói chuyện

" Tổ Văn sẽ đi chứ "

" Minh không đi "

" Sao vậy. Đám cưới cô chủ nhiệm phải đến dự mới được "

Hiểu những gì cậu ta đang nói. Nhưng vấn đề này lan giải và khó nói. Tựa như chuyện của lớp là đề tài muôn thủa. Và lại tôi chưa bao giờ đi dự các buổi liên hoan lớn, hay chỉ đơn giản là cách biệt với chốn đông người.

Không nói gì, tôi quay đi. Gió là việc của gió. Tôi không nên quan tâm và cũng không chạy theo nó đến cuối tận bầu trời

...

Tan trường. Tôi với An Yên cùng nhau đi học về. Trên đường không may phát hiện có người bị tai nạn. Là vị bác sĩ trẻ ở phòng khám HiMe

Vội vàng đưa anh ta đến bệnh viện. may mắn là chỉ bị gãy chân nhẹ, không hề chấn thương đến đầu. Giờ thì phải băng bó và nằm viện 1 tuần để chữa trị. Cùng lúc đó chúng tôi biết lí do tai nạn

" Thực làm phiền hai em quá "

An Yên trả lời " Không phiền gì đâu ạ. Tại sao anh lại bị xe đâm vậy "

Anh chàng khẽ nặn ra nụ cười. Gương mặt nhìn đau khổ

" Thực ra anh đuổi theo tên cướp giật túi. Và bị đồng bọn chúng chạy xe qua. Cũng tại anh cả. Không đề ý nên thành ra như vậy. Cảm ơn các em đã đưa anh đến bệnh viện. Đề lúc nào ra viện anh mời các em đi ăn nhé "

Chúng tôi đồng ý. Bắt đầu trò chuyện với nhau được đôi chút. Mới hay anh ta là con trai của viện trưởng bệnh viện này, tên Khang Nam, năm nay 24 tuổi. Quả thực với một bác sĩ trẻ tài ba lại còn đẹp trai như vậy. Trên đời này rất hiếm

Nói chuyện một lúc lâu. Khi nhìn ra ngoài trời thấy tối tăm. Chúng tôi bèn tạm biệt về trước. Lúc ra về thấy An Yên lưu luyến nhìn lại phòng bệnh cũ. Không cần đoán cũng biết cô nàng đang tương tư người nào đó. Tôi khúc khích cười. An Yên đỏ mặt bước đi nhanh

" Chúng ta đến thăm bác sĩ thường xuyên nha " Tôi đưa ra gợi ý

Mới nghe xong. Cô bạn hứng khởi. Gật gật đầu đồng ý. Quả thực đáng yêu chết đi được.

...

Về đến nhà. Mọi thứ trở lên lộn xộn. Tiếng nhạc um sùm cả khu vườn. Nhớ không nhầm hôm nay là buổi party của Lý Linh với bạn bè. Định lên phòng ngủ. Chợt thấy cánh cửa tung ra. Rõ ràng sáng nó được đóng cẩn thận. Giờ này tôi thấy lo lắng vô cùng. Chạy nhanh vào phòng. Tôi thấy 1 cảnh tượng hãi hùng

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Bên trong phòng tôi một đôi mắt nhìn ra. Trên tay cậu ta cầm lọ máu đỏ tươi được chế tác đặc biệt. Là công sức mấy tháng nay tôi thí nghiệm nhằm tìm hãm sự phát tác của một ma cà rồng điên loạn. Điều đáng nói, trên lọ thủy tinh 200ml đó, được dán dòng chữ đen lớn “ Máu tươi”

Tôi xông đến擋 lại, người đàn ông đó chính là hội trưởng. Cậu ta nhìn tôi nghi ngờ lên tiếng

“Sao cô lại có máu tươi”

Tôi không nói gì, đẩy cậu ta ra ngoài. Cát chiếc lọ thủy tinh kỹ lưỡng mới bước ra “Tại sao cậu lại ở trong phòng này”

Đỗ Lam Phong tựa người ở cánh cửa “Tôi mới là người phải hỏi cô câu đó. Tại sao cô lại ở trong nhà Trần Vũ”

Vậy ra, cậu ta quen em họ tôi. Nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến việc cậu ta bước vào phòng tôi khi chưa có sự cho phép.

Lý Linh từ cầu thang đi lên “Anh Lam Phong đi vệ sinh xong chưa. Có thể xuống nhà dự party được rồi”

Cậu ta nhìn sang tôi. Mắt trái nháy 2 cái rồi bước xuống nhà. Như một dấu hiệu báo tôi giữ im lặng. Lý Linh tò mò nhìn tôi hỏi

“Có chuyện gì xảy ra sao”

Tôi lắc đầu đóng cửa đi vào. Vội vàng mở ngăn tủ lấy lọ thủy tinh lúc này. Không có dấu hiệu thay đổi. Thầm thở phào nhẹ nhõm. Tôi cất chúng vào ngăn bí mật. Đây không phải thứ mà con người nên biết.

Thực chất chứa trong đó là máu của chính tôi. Phải chịu đựng cơn đau khủng khiếp hằng đêm vì thí nghiệm. Chúng có màu đen đỏ. Không hề giống với con người. Tôi sẽ thí nghiệm tạo ra một loại mắc xin mà khi tiêm vào cơ thể sẽ kiểm hãm được cơn thú hoang. Gần giống với thứ, người đàn ông trước đây đã cho tôi uống: Kinh tằm, đáng sợ nhưng lại rất thoải mái.

...

Quá 11h đêm. Buổi party mới chấm dứt. Lý Linh say té khời nằm bệt trên sàn nhà. Trần Vũ với tôi phải dọn lại tất cả đồ đạc

Dù không nói gì, nhưng tôi có rất nhiều câu hỏi. Từ việc đơn giản đến khó khăn. Điều gì cũng rất tò mò

Như đoán trước điều gì đó. Trần Vũ vừa quét sân vừa nói

“Có gì thì hỏi đi”

Đã vậy, tôi không khách khí lên tiếng

“Cậu quen Đỗ Lam Phong sao”

“Ừ”

“Cậu ta là người như thế nào”

Giờ phút này, Trần Vũ mới đưa mắt nghi ngờ “Sao cô lại hỏi về Lam Phong”

Tôi cũng không rõ sao mình lại như vậy. Nhưng sau hôm nghỉ ở nhà cậu ta, cả lúc trên phòng ngủ. Tôi có cảm giác hội trưởng đang biết điều gì đó

“Thực ra lúc này cậu ta vào phòng tôi”

Trần Vũ dừng quét dọn, ném chiếc chổi sang một bên. Trước khi đi còn quay đầu lại

“Rồi dần dần cô sẽ biết con người cậu ta thôi. Còn điều quan trọng hơn hết là đừng để cậu ta biết cô là ma cà rồng”

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đêm hôm đó tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Giống như Trần Vũ đã nói thì thân phận tôi đang dần lộ diện ra sáng. Mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp ngay từ ngày hôm nay. Tương lai sắp tới không biết sẽ ra sao nữa. Cửa sổ tạc gió đập cánh huỳnh huých. Tôi bước xuống giường tính vờn cánh tay ra kéo rèm. Chợt thấy ở ban công cửa sổ có bóng dáng của ai đó.

Nhìn người đàn ông quá đỗi thân quen trong kí ức mơ màng. Mặc bộ đồ da đen nhánh, mũ và đeo khẩu trang che kín mặt. Xuyên qua đôi mắt ấy tôi thấy được sự già nua phai màu theo năm tháng. Ông ta chính là người cứu tôi khi còn nhỏ.

" Mọi thứ vẫn ổn chứ "

Âm thanh trầm mặc uy nghiêm . Đã rất lâu kể từ khi tôi được nghe lời nói này là vào 2 năm trước. Ông ta đến thật nhanh và đi thật nhanh. Lần này lại là gì đây.

" Mọi thứ vẫn ổn, thưa cha "

Người đàn ông móc trong túi ra một lọ thuốc trắng. Cùng với đó là lời yêu cầu " Uống nó đi "

Tôi nghi ngờ nhìn ông ta

" Đây là gì ạ "

" Rồi ngươi sẽ biết thôi " Ông ta nhảy từ lan can tầng 2 xuống đất. Bước đi chắc chắn không quay đầu lại.

Còn một bóng người ở lại. Đang mê man nghĩ về lọ thuốc trắng...

Sáng hôm sau (Chủ Nhật)

Cơ thể tôi trở nên đau nhức và khô rát. Cổ họng buốt giá, khô khan. Không thốt được nên lời

" Nước... nước "

Với tay sang ngang tủ. Cốc nước trong tay tôi rơi bộp xuống đất.

Căn nhà im ắng đến lạ thường. Không hề có tiếng Lý Linh và Trần Vũ. Họ đã đi đâu từ rất sớm. Tôi đưa tay lên cầm điện thoại. Định gọi cho An Yên nhưng chỉ nghe được ting ting dài mà không ai bắt máy. Chợt phát hiện số điện thoại của Khải Minh trong danh bạ. Tôi vội vàng bấm gọi.

Chuông reo lên từng hồi tít tít. Bấy giờ ở đầu bên kia có người bắt máy

" Alo "

" Khải... Khải... Minh sao "

" Xin lỗi cô nhầm số rồi "

Giọng đàn bà vụt tắt. Tôi ném điện thoại sang một bên. Thờ hờn hờn, suy nghĩ đến điều không hay ' Minh chết mất thôi '

Bỗng điện thoại bàn dưới nhà reo lên. Tôi nắm chắc cầu thang bước từng bước yếu ớt tiến đến nghe

" A...lo "

Không thấy ai nói gì. Toan cúp máy thì bên kia có tiếng

" Trần Vũ đâu "

Giọng Đỗ Lam Phong trầm bổng vang lên. Không hiểu sao tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi

" Tôi không biết "

Vội vàng dập máy, Tôi ngồi bệt xuống sàn nhà tựa người vào cầu thang mơ màng. Tim nhói lên từng hồi đau rát.

Chuông cửa reo lên. Tôi bắt đầu hoa mắt, chóng mặt. Rồi ngã bệt xuống đất bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Không biết đã ngủ được bao lâu. Khi tôi thức dậy, mặt trời đã bắt đầu lên cao. Toả ra ánh nắng nóng nực và chói chang. Như một thói quen. Tôi đưa tay lên xoa đầu. Cảm nhận được sự ướt át một vùng trán. Đó là do hơi nước mát lạnh của chiếc khăn ướt màu nhạt chuyển qua. Con đau hồi sáng cũng đã

dần tiêu biến. Có vẻ ai đó đã chăm sóc tôi khi bất tỉnh.

Lục lọi trong kí ức mơ hồ. Thì sáng nay có người đến gõ cửa. Tôi đã cố gắng nhớ lại chuyện sau đó. Nhưng rồi đành bất lực.

Mở sáng màn hình điện thoại lên. Tôi phát hiện có 11 cuộc gọi nhỡ và 3 tin nhắn. Tất cả đều là của An Yên

" Có chuyện gì vậy Tổ Vân. Lúc sáng mình đã đi ăn sáng với anh họ mà không mang theo máy "

" Trả lời đi. Có chuyện gì sao. Hay là cậu đang giận mình "

" Thôi được rồi. Chiều tối mình sẽ qua nhà cậu. Hiện giờ mình không có nhà "

An Yên đã trả lời như vậy thì có nghĩa là cô ấy không phải người cứu tôi lúc sáng. Vậy thì có thể là ai. Tôi rất muốn cảm ơn người đó.

Thực chất, Đêm qua khi uống xong lọ thuốc trắng. Tôi đã cảm giác đau nhói vùng ngực trái. Kết quả là sáng nay bị sốt nặng đến nỗi không biết trời đất ra sao. Lọ thuốc trắng kia có tác dụng như thế nào ???

Xả nước nóng ra bồn. Đổ thêm một chút dầu hoa hồng vào. Tôi ngả đầu ra thành bồn hưởng thụ. Lúc này phải để đầu óc thoải mái không lo lắng gì cả. Mọi chuyện gần đây dường như không có gì tốt đẹp ...

Lát sau từ nhà tắm đi ra. Tôi vừa lau tóc vừa lôi cuốn sách không tên mà Khải Minh đã cho mượn.

Trang đầu tiên với dòng chữ to lớn " Lịch sử tồn tại "

" Ma cà rồng là một sinh vật huyền bí , đã tồn tại cách đây 4 ngàn năm.

Loài vật này được biết đến như những con quái vật máu lạnh. Vì chúng suy trì sự sống bằng việc hút máu của con người

- Hình dạng của Ma cà rồng

Trên thực tế. Trong trí tưởng tượng của con người. Họ mô tả loài vật này bằng hình thù hết sức quái dị . Như một con dơi đen bản thủ, một xác chết có hồn với những chiếc răng nanh dài và nhọn.

Nhưng điều đó hoàn khác với sự thật về thế giới vampire. Những người ở đây có hình dạng hoàn toàn giống con người. Chỉ khi biến đổi do cơ chế trong cơ thể. Nó mới thực sự phát tác. Răng nanh mọc dài hơn. Da sẽ bắt đầu biến đổi. Từng mạch máu hiện lên rõ ràng.

Đối với một loài vampire chính gốc. Việc biến đổi không quá khó khăn. Ví dụ như nhìn thấy máu. Trong tâm trí họ dâng nên một cảm giác thèm muốn. Tự động cơ thể họ sẽ lao đến con mồi. Điều này không bao giờ có thể kìm hãm

Nhưng...

Bạn có biết giống loài vampire này không bao giờ ăn tạp. Chúng có thể không kìm hãm được bản thân. Nhưng chúng hoàn toàn có thể ý thức được con mồi của mình đang là ai và dừng lại.

- Ma cà rồng có biết yêu không ?

Chúng biết yêu và tình yêu đó còn mãnh liệt hơn con người. Bởi vì khi yêu. Máu đen trong cơ thể họ sẽ bắt đầu nóng lên. Cảm giác như hút chặt hai trái tim. Như vậy một khi yêu chúng thường sẽ bên nhau mãi mãi

- Vậy ma cà rồng có phải là xấu xa

Đúng. Chúng hoàn toàn quỷ ác độc. Nhưng ma cà rồng là một loài máu ấm..... "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

7h30p tối

Chúng tôi đặt 3 suất com hộp. Mỗi người một phần mang lên phòng tự ăn.

Tôi dứt miếng cơm nhỏ vào miệng. Vừa lẩm bảm câu chữ trong cuốn ma cà rồng. Sợ dĩ trước giờ, tôi không hề tin tưởng vào những lời đồn thổi hay sách vở nói về Vampire. Trên thực tế, những điều đó đều không được chứng minh rõ ràng. Dựa vào những lý luận không chắc chắn thì không thể nào khẳng định sự nguy hiểm và tàn độc của ma cà rồng.

Nhưng cuốn sách này có một ma lực rất lớn. Nó chính là thứ bấy lâu nay tôi đã tìm. Chân thật, đúng đắn, không giả dối là tất cả những gì cuốn sách này mang lại. Tôi gần như tin tưởng hoàn toàn

Cái thứ tạo lên nguồn gốc này là một loại chất chưa được xác định. Nguyên nhân chủ yếu là do sự biến đổi của chúng khi vào trong cơ thể người. Và loại chất này có khả năng truyền từ thế hệ này sang thế hệ sau. Nhưng một nghịch lý đã được tạo ra. Với những người mang huyết tổ ma cà rồng sẽ không bao giờ có thể ở lại thành con người. Nếu có thể họ sẽ tan chảy ra mãi mãi.

...

Buổi tối nay tiết trời se lạnh. Gió thổi qua khung cửa sổ càng thêm buốt giá căn phòng. Tôi chỉ biết ngồi im, lơ lửng giữa khoảng không gian vô tận. Giá như giờ có người nào đến và đưa tôi đi xa thật xa.

Một giọt nước mắt chảy xuống ướt đôi hàng mi đen lả lẫm. Vai tôi bắt đầu run lên.

Ba mẹ à,

Con nên làm sao đây giữa dòng đời chật hẹp bon chen. Một hoàn cảnh mà cái chết tựa mong manh dễ vỡ. Giá như con không phải một loài quý dữ, giá như chúng ta không phải một gia đình, giá như con sinh ra là một người hoàn thiện. Vậy chắc hẳn con sẽ hạnh phúc lắm.

" Hức hức hức hức "

...

Khoác một lớp áo mỏng, với đôi mắt đen cuồng như gấu trúc. Tôi bước ra khỏi nhà đi dạo

Phố xá lên ánh đèn sáng rực khắp nơi. Bên kia đường là một hàng quán ăn đêm lớn nhỏ xen kẽ nhau. Hương thơm thoang thoảng bốc lên. Do khóc quá nhiều, cơ thể bị kiệt sức. Bụng tôi bắt đầu reo lên

" Ọc ọc ọc "

Phía sau đột ngột có người nhảy đến

" Hi (Chào) "

Tôi giật mình nhìn sang Khải Minh. gương mặt cậu ta nhẹ nhõm hết mức. Vừa cười nói, vừa đưa tay chọc ghẹo tóc tôi

" Tổ Văn đi dạo sao "

Mọi người đi trên đường bắt đầu nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Một cặp trai xinh gái đẹp đi vs nhau. Họ tất nhiên sẽ liên tưởng đến điều gì đó.

Khải Minh như được tà khoác lấy vai tôi. Một tay chỉ thẳng

" Ăn đêm thẳng tiến "

...

Đến một quán ăn nhỏ ven đường quốc lộ. Khải Minh đẩy tôi vào hồ nhanh gọi món.

Đồ ăn được dọn lên đầy ắp cả mặt bàn. Tôi tròn mắt lên nhìn đứa con trai trước mặt

" Cậu gọi như này thì ăn sao nổi "

Khải Minh cười lớn " Không ăn được có thể mang về ăn tiếp "

" Lỡ ăn tiếp cũng không hết "

" Vậy cho chó ăn cũng được "

" Nhà tôi không có chó "

" Mang sang cho hàng xóm "

" Khu vực tôi không ai ăn đồ thừa "

" Vậy đồ đi "

" Như thế quá lãng phí "

Khải Minh : " TwT "

Tôi bất giác cười lớn. Nãy giờ mọi người trong quán đều im lặng nhìn chúng tôi. Như hai gã sinh vật mới xuống trái đất.

" Nếu không muốn lãng phí thì phải làm sao "

" Ăn thôi ^^ "

Khải Minh và tôi bắt đầu giành giật đồ. Như một cuộc thi ăn lớn nhất hệ mặt trời.

Một lát sau. Khi bụng không còn có thể chứa thêm được nữa. Tôi xoa bụng bắt đầu đứng lên. Giờ này không còn là đi nữa. Mà nó chính là lăn lết bò đủ các kiểu. Ôi thánh thần ơi TwT

Đi thêm được khúc nữa. Tôi phát hiện một ngôi nhà ma mới mở. Thú vị hơn rất nhiều so với tất cả những ngôi nhà ma khác

Tôi kéo tay Khải Minh đứng lại. Dừng bằng ánh mắt không thể nào nguy hiểm hơn. Rồi chỉ tay về phía bên trái cạnh công viên

" Chúng ta chơi trò đó đi "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hiện giờ chúng tôi đang đứng trước phòng bán vé

Quay sang Khải Minh. gương mặt cậu ta bắt đầu mếu máo

" Có chắc là chúng ta sẽ chơi nó không "

Cậu ta chỉ tay lên tấm biển quảng cáo. Đó là hình một ma nữ tóc trắng. gương mặt đáng sợ hơn cả với một bên mắt bị khoét ra, chảy xuống đó một dòng máu đỏ kinh dị.

Tôi quay sang gạt đầu. Rồi tự động đi đến phòng vé mua 2 chiếc

" Cửa quý khách đây ạ. Chúc quý khách có những giây phút thoải mái nhất "

Vậy là xong. Tôi kéo Khải Minh đi vào trong. Một anh chàng xuất vé khẽ an ủi.

" Cố lên chàng trai trẻ. Fighting !!! "

Khải Minh ngai ngùng, khẽ che mặt

" Em sẽ cố gắng hết sức TwT "

...

Đi vào trong cảnh đầu tiên đập vào mắt là một nghĩa trang âm u. Được làm sáng bởi một vài ánh đèn hắt hiu. Bước thêm vài bước nữa. Bỗng từ phía quan tài bên cạnh có hai bàn tay vươn ra tóm chân tôi và Khải Minh. Cậu ta hét lên

" Á Á Á "

Rồi nó tự động thả tay ra. Tôi khẽ nhếch môi cười ' Cậu ta là con trai hay con gái vậy trời. Có cái đó thôi mà cũng sắp khóc đến nơi "

Đi sâu vào trong. Lại càng nhiều các yếu tố kinh dị. Khải Minh hét lên to đến mức ma nữ còn phải sợ.

Còn tôi vô tư tóm lấy một anh bạn giả cây oan hồn. Đưa máy điện thoại cho Khải Minh chụp

" Cười lên. Tách "

Cuối cùng cũng đã thấy điểm sáng. chàng trai bên cạnh hét lên sung sướng " Giải thoát rồi "

" Rầm "

Cánh cửa bị khép lại. Thay vào đó là một tên mặt bò cầm cưa dính be bét máu rượt đuổi. Chúng tôi há mồm hét lên

" Chạy nhanh "

Cứ vậy mà chúng tôi chạy quanh khu vực đó. Đến khi chân không còn sức. Tên đầu bị cũng đã đuổi đến nơi. Tôi sợ hãi lên tiếng

" Trời ơi. 3D chẳng lẽ trở thành thật "

Hắn ta dí cưa ngang cổ. Miệng chảy ra một chất đỏ kinh tởm

" Ta sẽ ăn thịt ngươi "

" Á Rầm "

Khải Minh không biết từ đâu. Giơ chân lên một đòn ngang cổ hắn. Tên kia gục xuống.

Đó không phải là đòn đá của Taekwondo hay sao. Nhìn cậu ta thành thạo như vậy. Chắc cũng phải đai đen 2 vạch. Tôi tự cười ' Tên này sao cái gì cũng biết vậy '

Có tiếng loa lớn kêu lên " Chúng mừng quý khách đã vượt qua thử thách cuối cùng. Cảm ơn quý khách đã dành thời gian cho căn nhà ma Demons "

Chúng tôi bước ra khỏi đó. Một chàng trai ôm thùng bước tới

" Chúc mừng hai anh chị đã hạ hục Hamer Zombie. Đây là thùng bốc thăm trúng thưởng của chương trình. Mời anh chị bốc một phiếu "

Tôi nhìn Khải Minh. Ý nhường cho cậu ta

Không biết may mắn hay có sự cố tình của chương trình. Chúng tôi đã bốc thăm được một con gấu bông ma cà rồng cực kì dễ thương. Khải Minh đưa nó cho tôi

" Của Tô Văn đó "

Tôi hí hóp mắt cười duyên " Cảm ơn "

Rồi tung tăng ôm gấu bông đi về

*** Góc nhỏ nào đó vang lên âm thanh " Chỉ cần em vui thôi " ***

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Quãng đường trở về nhà rộng lớn và mênh mông. Từng cơn gió thu lạnh lẽo thổi hất hiu, hương hoa sữa tỏa ra ngào ngạt hai bên đường.

Giữa cái tĩnh lặng thanh vắng của buổi đêm và sự cô đơn trong tâm hồn suốt 17 năm qua. Tôi tự hỏi mình cái nào đáng sợ hơn ???

Ngày 'Tô Văn' có mặt trên thế giới này. Xung quanh bốn bề là băng tuyết. Cô đặc trái tim thành lớp tủ giam giá lạnh. Bên ngoài là đá, bên trong chính là mưa.

Tôi đã tưởng tượng đến một ngày trái tim kia tan chảy. Nó ra trôi đi đâu trong cuộc đời ngắn ngủi này.

Điều gì đến sẽ đến, đi rồi sẽ đi. Giống như chuyện biết ngày mai sẽ có nắng. Nhưng tôi vẫn sẽ trao hết con người mình cho mưa. Bởi vì đó là cuộc sống.

...

Khải Minh bước chân chậm chậm rồi dừng hẳn. Cậu ta tháo chiếc khăn đeo trên cổ. Rồi quàng chúng lên người tôi. Một hành động nhẹ nhàng thân mật.

"Đừng suy nghĩ quá nhiều "

Vậy rồi bóng cậu ta khuất xa tầm mắt. Đi về cuối con đường phía trước. Tôi thở dài, vừa đưa tay lên má. Nãy giờ nó đã nóng bừng lên vì ảm áp.

Vào đến nhà. Lý Linh đang nằm vắt chân lên sofa. Tay cầm remote tivi. Tay kia thì thoải mái sang hộp bàn bên cạnh lấy khoai tây chiên.

Tôi im lặng bước lên phòng.

Cửa lại mở toang giống lần trước Nhưng không hẳn là sẽ có điều xấu xảy ra.

Trần Vũ ngồi tại ghế xoay trong phòng. Trên tay cậu ta cầm cuốn sách của Khải Minh.

Tôi treo cặp lên tủ. Rồi đưa tay giặt lấy.

"Tự tiện dùng đồ của người khác không phải là phong cách của cậu đâu "

Trần Vũ nghiêng người đứng dậy. Tay đưa lên miệng ngáp

"Chỉ là thấy nó trướng mắt. Muốn biết là gì thôi "

Rồi cậu ta đi ra hướng cửa. Trước đó còn quay đầu lại nhắc nhở

"Đạo này có vẻ cô thân thiết với quá nhiều người. Đừng quên thân phận cô là ai. Sống trên đời này không được phép tin tưởng người khác. Cũng không nên để bản thân yếu mềm "

Cửa phòng khép lại. Tôi lại thờ thẩn ngã người ra giữa giường. Quả nhiên, hôm nay là một ngày đặc biệt.

...

Sáng hôm sau

Trời mưa phình hắt qua cửa sổ phòng. Làm nhòe đi, trang giấy trắng đang viết dở

"Nhật ký ngày X tháng Y năm Z

... "

Tôi hoảng hốt. Lấy khăn lau phần nước đọng. Nhưng càng lau càng thấy nhòe màu. Làm sao tôi có thể ngu ngốc đến mức quên không đóng cửa sổ cơ chứ.

An Yên nãy giờ đứng dưới cổng. Tay vẫy vẫy gọi

"Đi học thôi "

Tôi bối rối nhìn cuốn nhật ký. Không biết xử lý như thế nào. Đành nhét vội vào balo chạy xuống nhà

Trời mưa nên khi đi phải cầm theo dù. Tôi vói tay lấy chiếc ô màu hồng trong.

Trên quãng đường tới trường, An Yên đưa tôi một chiếc thiệp.

"Hôm qua Tổ Văn gọi gì mình thế. Lúc đó mình để quên máy điện thoại ở nhà "

Tôi nói nhỏ " Cũng không có gì đâu. Mà An Yên hôm qua đi đâu vậy "

Cô nàng chỉ tay vào tấm thiệp. Miệng cười lớn.

"Thực ra hôm qua mình cùng anh họ đi đặt nhà hàng sinh nhật. Tối nay Tổ Văn nhớ đến nha "

Hóa ra là vậy. Hôm nay là sinh nhật An Yên. Nhưng tôi lại không biết trả lời như thế nào

"Xin lỗi. Mình không thể đến được "

"Hả . Tại sao " Cô bạn đi bên cạnh liền rục rục mặt lại. Nét hờn hờ gần như là tiêu biến đi hết.

Một sự tội lỗi lại len lỏi trong tim. Hôm nay là sinh nhật bạn thân, nhưng tôi lại tránh né. Làm vậy liệu có thể được không

-----
Chú thích : Đã hai tuần tác giả mới ra chap mới !!! Vì một vài lý do nên mong các bạn thông cảm. Đợt sau mình sẽ ra chap theo đúng quy định
Kamsamita !

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Đến lớp học, tôi nhìn ngó khung cảnh thân quen, nhưng hôm nay có điều gì đó mới mẻ.

Cá Vàng (* cave: ám chỉ 3D) từ đâu xuất hiện. Cậu ta yếu điệu lướt qua tôi. Trên tay còn ve vôn tấm thiệp màu hồng nhạt. Hình như đây là một sự khoe khoang có chủ kiến.

" Ô hô hô... Chúng ta được mời đi dự tiệc sinh nhật của tiểu thư An Yên. Tiếc là Tổ vẫn không có phước tốt như vậy... hô hô hô."

Chỉ vậy thôi sao!!!

Tôi nách người bước qua cậu ta, rồi đi thẳng vào chỗ ngồi. Việc đối thoại với những kẻ rồi hoi, thật mất thời gian.

Mở khóa balo, tôi vô tình làm rơi tấm thiệp lúc sáng. Đáng ngờ là hành động đó đập vào mắt tất cả mọi người trong lớp. Cá vàng vội vã chạy đến nhặt lấy chúng

Tôi không thể hình dung được biểu cảm trên mặt cậu ta, có thể là hồi hộp, bất ngờ, và sợ sệt. Cả lớp tò mò nhào đến xem, một tên hô lớn.

" Con nhĩ này có tấm thiệp mời sinh nhật đặc biệt của tiểu thư tập đoàn NIs "

Đùng... Sấm nổ bên tai

Tôi giật mình, đưa đôi mắt đen lầy nhìn cậu ta

" Cậu nói sao "

Dinh Liêu ngờ ngao tỏ vẻ không hiểu. Tôi gần như điên lên rồi hét lớn " Cậu nói An Yên là ai cơ "

Lần này, không kiểm soát được sự hoài nghi, đôi mắt tôi bỗng nhiên nóng bừng. Giá như bây giờ có thứ gì đó giải tỏa cơn thèm khát.

Đột nhiên, 1 cuốn sách bên trên bàn đập vào mắt. Tôi phát hỏa.

Con giận được hạ xuống cũng là lúc mọi người hét lên

" Má ơi, chuyện gì vậy "

Tôi hoảng hốt, đưa mắt nhìn mọi thứ mình đã làm. Đó là một tất cả những gì nên suy nghĩ. Tại sao? bản thân tôi không thể kiểm soát lại được.

Tiếng ồn ào vang lên khắp nơi. Đôi mắt đau nhức, nhìn chỗ nào cũng có màu đỏ. Tôi sợ hãi, ôm mặt chạy ra ngoài.

Chạy quá nhanh và không suy nghĩ, tôi đâm phải một cây thịt to lớn cứng cáp .

" Rầm "

Ngước mắt lên, lại là gương mặt đó. Tên hội trưởng đáng ghét.

Đỗ Lam Phong nhíu mắt nhìn tôi, rồi kéo mặt tôi sát lại gần cậu ta.

'Thịch thịch thịch'

Không hiểu sao tim tôi kêu lên một hồi dồn dập. Cảm giác như nó sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực. Đau đớn, nhưng ngọt ngào vị mật. Cậu... cậu ta làm gì vậy

Tay cậu ta thả ra, tôi thở dốc. Cổ họng khô rất thiếu nước. Cơ thể nóng ran muốn bốc khói. Nhưng có chuyện còn đáng sợ hơn cả như vậy.

Đỗ Lam Phong lên tiếng hỏi: "Đôi mắt của cô tại sao lại có màu đỏ "

Tôi giật mình, đưa tay che mặt. Quên một điều, những khi bản thân sợ hãi, mắt sẽ chuyển màu. Giờ phải làm sao ngăn dòng cảm xúc.

Bỏ chạy là cách suy nhất, nhưng mới đứng đã bị một bàn tay túm lấy áo kéo lại. Tôi hét lên "Bỏ ra, đồ khốn "

Đỗ Lam Phong không suy nghĩ, gỡ lấy bàn tay ai đó đang che mặt sợ hãi

" Không, không "

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Khi đôi mắt tôi cảm thấy có ánh sáng cũng là lúc nó chảy xuống một dòng lệ

" Làm ơn "

Đỗ Lam Phong kéo tôi lại gần, rồi thì thầm vào tai " Không sao đâu "

Đó là lần đầu tiên tôi biết sung động. Đáng ghét, tại sao mọi thứ cứ ngày càng diễn ra không như ý muốn. Tôi túm áo hội trường

" Cậu là tên khốn, tên đáng ghét, kẻ khùng..."

Một lúc sau. Khi tất cả đã yên xuôi. Mắt tôi trở lại màu đen. Tâm trạng cũng tốt hơn.

Nhưng...

Chuyện vừa rồi thật kinh khủng. Đỗ Lam Phong đưa mắt nhìn tôi như tìm kiếm một câu trả lời hợp lý. Dù vậy, tôi đã cao chạy xa bay

" Phù..."

Đến căn tin, tôi thở phào nhẹ nhõm. Chuyện này thật điên khủng. Tôi điên rồi, điên thật rồi

Bước từng bước chân lên lớp học. chân tôi như đeo đá, nặng nhọc và không dứt khoát.

- An Yên là ai ?

- Chuyện gì sẽ xảy ra khi mọi người biết mọi chuyện ?

Tôi thấy sợ quá. Mỗi ngày đều sống trong lo toan của chính mình. Thật mệt mỏi

Bao giờ mới kết thúc được đây. Cuộc sống ời

- Xin một lần thời gian ngừng lại, tôi muốn yêu thương như phút ban đầu -

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Đứng trước lớp học, tôi thiếu tự tin để đối mặt với tất cả. Thế giới phía sau cửa sẽ là gì, mọi chuyện của quá khứ sẽ ra sao, tương lai tôi sẽ thế nào. Tất nhiên, không thể nào đoán trước được điều gì, nhưng tôi chắc chắn sẽ không hề giản đơn.

Ngừng suy nghĩ và mạnh mẽ vượt qua. Chắc chắn rồi, tôi đã không thể quay lại như giây phút ban đầu của sự việc.

Đẩy cửa bước vào, Ánh sáng mờ nhạt chiếu qua khung cửa sổ, điểm sáng lên căn phòng khô khan lạnh lẽo. Mặc dù không có sự chào đón, nhưng ít nhất, mọi thứ thật bình dị.

Vẫn đó âm thanh náo loạn của buổi sáng, chiếc rèm cửa bị lôi kéo đến co rúm, hay những pha rượt đuổi nhau của đám bạn. Từng người, không, tất cả

đều quên đi sự góp mặt của Tô Vân.

Đó chính là mấu chốt của sự việc. Chính là sự thờ ơ không quan tâm của bất kì ai. Tôi mới không thể tin nổi

Sáng nay, mọi người còn ồn ào chuyện cuốn sách. Làm sao mới một tiết học, chuyện đó ngang nhiên lại chấm dứt.

Tôi lau mồ hôi, bước đến chỗ ngồi, bờ vai còn run lên vì sợ. Thấy vậy, một đám con gái gương mặt khó coi, bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Vậy là không hề kết thúc, họ vẫn nói, vẫn xôn xao nhau. Tôi úp mặt xuống bàn, che đi dòng cảm xúc hay cái thờ ơ nặng nề vì thấy oxi.

Đột nhiên, một câu nói lọt văng vẳng bên tai.

" Con nhỏ đó bị sao vậy nhì. Từ lúc vào lớp, đã có kiểu mặt chán ghét đó. Nó có bị sao không "

Gì chứ * nheo mắt *

Tôi giật mình, vội vàng quay sang Khải Minh ngồi kế bên hỏi han.

" Chuyện gì đã xảy ra vậy, sao không ai nói về chuyện lúc sáng "

Cậu ta tay đang cầm cuốn sách đặt xuống bàn. Ngụ ngợ không hiểu chuyện nhìn tôi

" Chuyện gì cơ "

" cuốn sách tự bốc cháy " Tôi nặng nề thốt ra câu hỏi. Và hỏi hớp chờ đợi câu trả lời

Khải Minh tò mò nhìn tôi, rồi nói nhỏ " Có chuyện đó sao "

Đoàng... Sấm nổ bên tai

Lần này, tôi ngã cả người xuống đất. Thật quá đáng sợ. Đây là mơ đúng không?

Véo má thật đau, chưa hết, tôi đưa tay Khải Minh lên, tát đánh bốp vào mặt. Đau chết đi được, vậy mọi chuyện không phải mơ.

Tôi bất giác nhe răng lên cười một hồi. Khi xog mới biết mọi người nhìn mình như động vật lạ. Riêng Khải Minh, cậu ta cười to, một tay còn đưa lên xoa tóc

" Dễ thương chết đi được "

Thích thích thích...

Đưa tay lên đấm ngực, có cảm giác rung động, tại sao hôm nay nó lại mất kiểm soát đến vậy.

...

Tiếng trống tan trường vang lên.

Tôi vội vàng chạy ra lớp học. Điều cần thiết bây giờ là vô vàn câu hỏi về An Yên. Cô nàng này là ai ?

Nhưng chưa bước được lâu, Tôi bị một bàn tay kéo lại.

" Đi thôi "

Khải Minh nắm cổ tay tôi kéo đi. Mặc dù không hiểu gì nhưng chuyện này không thể, tôi phải đi trước.

" Không, tôi có chuyện phải giải quyết "

Ra đến nơi gửi xe, Khải Minh dắt trong đó ra một chiếc xe máy phân phối lớn, rồi chỉ tay lên chỗ ngồi

" Xong việc, thì Tô Vân có thể giải quyết cũng được mà * nháy mắt * "

Cũng nghĩ vậy, tôi bèn leo lên chỗ ngồi sau. Người đàn ông phía trên hô lớn .

" Ôm chặt vào nhé "

Vì ngại ngùng bên bấm lấy vạt áo cậu ta. Bánh xe bắt đầu chuyển bánh.

Vào...

" Á "

Quá nhanh, tôi ôm chặt lấy Khải Minh, cậu ta nở nụ cười mãn nguyện

" Rồi em sẽ biết, mọi thứ trên thế giới này từng chút thuộc về em "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Buổi chiều ngày hôm nay. Có biết bao điều kì diệu. Khải Minh đưa tôi đi qua mọi nơi ở ngoại ô thành phố. Giới thiệu những con đường nhỏ hẹp đất cát hay những thôn xóm nhỏ rộn rã tiếng cười.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, xe máy lại bắt đầu chuyển bánh, đưa chúng tôi trở về thành phố.

Tôi lưu luyến quay đầu nhìn lại. Đã qua rồi kỉ niệm cùng nhau.

...

Xuất hiện rồi, ánh đèn điện sáng chum, tiếng đường phố tấp lập người qua lại. Vẫn cái không gian tù túng chật hẹp này, thôi thúc con người ta phải suy nghĩ thật nhiều đến tương lai.

Khải Minh nãy giờ yên lặng, chợt thốt lên tiếng " Lát nữa mọi chuyện mới bắt đầu "

Mặc dù không hiểu gì, nhưng tôi cũng không quá tò mò, chỉ mặc im câu nói của cậu ta.

Xe dừng lại ở một tiệm thời trang " Lista " nổi tiếng

Khải Minh bước xuống. Rồi nhanh tay đưa lên tháo nón bảo hiểm cho tôi.

Hành động đó lọt vào mắt người qua đường. Cur nhiên, bọn họ nhầm tưởng chúng tôi là một cặp đang âu yếm nhau giữa hè đường.

Dù là như vậy , nhưng chàng nhân vật chính không hề có cảm xúc. Khác với người con gái đối diện , mọi thứ bắt đầu diễn ra không theo đúng quy tắc. Hai gò má tôi bắt đầu ửng hồng lên vì ngại.

Xong xuôi tất cả, cậu ta đẩy cửa bước vào, tôi cũng chạy lẻo đẻo theo sau.

Vào bên trong, mọi thứ thật đáng kinh ngạc. Khác hẳn với vẻ bụi bặm bên ngoài. Mọi đồ đạc ở đây đều xa hoa và trắng lẹ. Tôi không khỏi chằm chằm thốt lên tiếng.

" wow "

Khải Minh đi bên cạnh thầm cười. Rồi kéo tay tôi qua khu chọn đồ

Cậu ta đi hết dãy này đến dãy nọ. Bỏ qua những bộ đồ màu mè xiêm diện. Và chỉ dừng lại ở tủ chứa một chiếc đầm trắng kết hợp giày pha lê tinh khiết.

Tôi bắt đầu đưa mắt đánh giá bộ trang phục.

Chúng được thêu từ những đường chỉ tinh tế, kết hợp màu sắc của loài hoa hồng trắng mượt mà quyến rũ. Cùng với các từng nét thô sơ tinh nghịch . Đây thực sự là bộ đồ lý tưởng.

Khải Minh nhìn một hồi rồi lấy chúng xuống, đưa cho 2 cô nàng phục vụ đặc biệt

" Thay đồ cho cô ấy đi "

Âm thanh ộc thốt ra, tôi vội vàng bị kéo vào phòng thay đồ lớn.

Bên trong này có 1 tấm gương lớn, cùng một chiếc ghế đặt giữa. Họ thay đồ cho tôi. Mà không khỏi trầm trồ khen ngợi.

"Chị có bạn trai tuyệt thật đấy, vừa tâm lý, dịu dàng. Còn vô cùng đẹp trai"

Tôi cười thầm trong bụng. Đây là lần đầu tiên có người ghen tị với những thứ to đang có

...

Bên ngoài Khải Minh đưa tay xem đồng hồ

"Không kịp mất"

Từ phía cửa phát ra tiếng động. Cậu ta ngược mắt lên, rồi nheo mắt tán thưởng

Phía bên này, tôi đang loay hoay chiếc giày cao gót hơi chật. Quả thật, người đẹp vì lụa. Tôi cũng không khỏi rùng rờ nhìn mình trc gương. Chúng đẹp thật.

Khải Minh cười tươi, rồi búng tay cái

"Bingo, Đẹp lắm"

Tôi lí nhí "Cảm ơn"

Dù trước giờ dù vẫn luôn được khen là xinh gái. Nhưng lần này thực sự đặc biệt.

Chỉ nhìn cậu ta cười thôi, là tôi cũng cảm thấy vui một phần nào.

Định đi vào thay đồ. Thì Khải Minh ngăn cản

"Từ từ, Tổ Vân còn phải mặc nó thêm một chút nữa

Giờ thì trang điểm chút nào. Nhờ các cô cả đó"

Cậu ta quay sang nháy mắt với hai cô nàng lúc nãy. Họ lại tí mắt cười rồi kéo tôi đi.

Lần này không phải là phòng thay đồ, mà là bàn make up. Những thợ viên chuyên nghiệp ở đây bắt đầu ra tay. Người bôi phấn, người làm tóc. Nhìn họ vô cùng bận rộn.

...

10p

20p

30p

Tôi bắt đầu mất kiên nhẫn. Không nhịn nổi nữa rồi. Tôi bắt đầu mở mắt

Trong gương có một cô gái thật đẹp. Cô ta toát lên vẻ thanh thoát dịu dàng. Tóc xoăn nhẹ được búi gọn gàng. Mắt bán nguyệt được vẽ thêm rõ nét. Bờ môi vốn đỏ hồng nay càng thêm căng mọng. Tất cả mọi thứ tạo lên một gương mặt hoàn thiện.

"Đây là tôi sao"

Chuyên viên cuối cùng kẻ lông mày dừng lại. Búng tay ra dấu kết thúc.

"Đúng là cô đó, thật xinh đẹp"

Bọn họ đẩy tôi bước ra ngoài. Khải Minh nãy giờ ngồi loay hoay tin nhắn gì đó trong điện thoại. Khi nhìn lên, cậu ta hơi bất ngờ nhưng đủ tinh thần để giờ tay ra hiệu "Like"

...

Thanh toán xong chúng tôi bước ra ngoài. Có một chiếc ô tô đen đậu trước đó. Còn xe máy của Khải Minh đã biến mất.

Một bác tài xế già đi ra. Đưa cho cậu bạn một túi đồ.

"Của cậu chủ đây"

Tôi không biết đó là thứ gì. Nhưng lát sau khi Khải Minh quay lại. Cậu ta mặc một bộ đồ hoàn chỉnh. Đó là quần tây đen kết hợp với áo sơ mi hồ một nút. Trông có nét lạ lẫm nhưng cũng vô cùng bắt mắt.

Chúng tôi lên ghế ngồi. Xe bắt đầu lăn bánh. Tôi quay sang phía bên, ngơ ngác hỏi ?

" Chuyện này là sao. Xe của cậu đâu, sao chúng ta lại đi chiếc ô tô này "

" Chiếc xe đó đc chuyển đi rồi "

Tuy lời văn ngắn gọn, xúc tích. Nhưng chứa một nội dung : Cậu ta đi xe ga, nhưng cần đi đến 1 nơi quan trọng, mà sợ mất thẻ điện, nên phải bảo tài xế ô tô trở đi cho đúng chất công tử (tự biến tự diễn)

Tôi nhìn sang cậu ta, rõ ràng là như vậy rồi.

...

Xe dừng lại ở một ngôi biệt thự lớn. Trong đó có âm thanh ồn ào, cùng tiếng nhạc rộn rã. Mọi người ra vào đông đúc. Tôi để ý biển số nhà. Đây là căn nhà của An Yên cơ mà. Vậy bữa tiệc này mừng sinh nhật cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Bước vào đại sảnh của căn biệt thự. Mọi thứ thật khác xa so với những gì tôi đã tưởng tượng

Về đẹp nơi đây thật xa hoa, nhưng không khí nơi đây thật chật hẹp và ô ứ.

Cái thối nát ở đây chính là những con người trong tầng lớp thượng lưu. Họ giao tiếp với nhau bằng gia thế, làm bạn với nhau bằng đồng tiền. Xung quanh họ phát ra mùi giả tạo.

Nhưng tôi không thể không khẳng định, chính mối quan hệ này đã tạo nên 1 liên kết bền vững trong xã hội. Con người là vậy đó.

...

Thực tại.

Chúng tôi đi vào trong trung tâm bữa tiệc. Khải Minh thấy có điện thoại. Liền ra hiệu cho tôi đứng chờ rồi chạy đi.

Một mình chờ trội giữa chốn đông người. Tôi có cảm giác xung quanh thật đáng sợ. Không biết giờ này An Yên đang ở đâu.

Lùi dần lùi dần. Người chen chúc nhau qua lại. Sau một hồi tôi bị đẩy đến cạnh bàn ăn lớn. Trên đó gồm vô số những món bắt mắt cùng một số lại đồ uống . Trong đó có các loại rượu cao cấp.

Bên cạnh tôi có một cậu bạn béo ú, trên tay cậu ta cầm một khay thức ăn rồi nhai chúng một cách ngon lành.

Tôi nuốt nước bọt. Về mặt thèm khát nhìn Béo Ú. Muốn ăn cũng đc thôi, nhưng tôi không muốn bị người đời soi mói, chúng thật khó chịu.

Béo Ú có cảm giác ai đó nhìn mình. Cậu ta hướng mắt nhìn lên. Tôi quay đi.

" Nè ăn đi " Cậu ta giơ một cái đùi gà phía trước

Tôi ngại ngùng vẫy tay

" Cảm ơn, không cần đâu " Thâm tâm thì như vậy nhưng bụng tôi không nghe lời. Chúng sôi ục ục lên. Trời ơi mắt mắt quá đi mất.

" Ăn đi " Béo Ú không quan tâm về mặt bi thương của ai đó. Nhét miếng đùi gà vào tay tôi rồi khệ lệ bê đồ ăn đi.

Bóng cậu ta xa khuất. Tôi sẵn sàng vứt bỏ cái nhân cách bấy lâu nay. Cầm khay đồ đầy ắp, chui xuống một góc tối rồi ngấu nghiến ăn. Giờ ai có nói gì cũng kệ. Cuộc sống không phải là việc làm hài lòng tất cả mọi thứ.

Nhưng tại hôm nay tôi đen đủi hay vốn dĩ số tôi đã đen đủi. Chui xuống góc tối rồi mà vẫn bị phát hiện. Còn ai nữa là chàng hội trưởng tôi đã đắc tội lúc sáng.

Mang theo âm khí nặng nề cậu ta tiến đến chỗ tôi. Đứng khoanh tay với vẻ mặt không mấy tươi cười.

" Tôi không nghĩ là những người như cô có thể chui súc góc nhà mà ăn vụng "

Ngôn từ khó nghe. Đến giờ này tôi cũng không thể hiểu tại sao tôi có thể va vào cậu ta nữa. Trái đất này tròn thật đó.

Phía bên này, Đỗ Lam Phong cũng có suy nghĩ tương tự.

' Tại sao đi đến đâu cũng gặp cô ta thế không biết. Với lại mọi chuyện đã xảy ra, mình vẫn có thể hành động với cô ta như một con người bình thường. Chết tiệt '

...

Hai ánh mắt giao nhau nảy lửa. Tôi biết mình không thể chống lại 1 tên cư li như hội trưởng. Bèn lấy kế sách mà bỏ chạy lấy người

" Ít ô. Cái gì đằng sau kia " Tôi chỉ tay về phía sau lưng Đỗ Lam Phong.

Mưu kế thành công. Cậu ta quay đầu lại. Tôi nhân cơ hội chạy đi.

Nào đâu...

Do đi giày cao gót không hợp chân cộng với việc ngồi quá lâu. Mới đứng lên tôi ngã xuống

Khổ một điều tôi ngã người về phía Đỗ Lam Phong. Cả hai nằm bệt dưới đất

Tuy chưa đến mức môi chạm môi nhưng tư thế này rất không đẹp mắt.

Phía bên kia Khải Minh đi vào. Bên trên có An Yên đang đứng. Gần đó có chàng bác sĩ trẻ tuổi quan sát

Ma trận này thật phức tạp

.....

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nỗi Lòng Của Khải Minh

Có một điều thực sự khó hiểu.

Đó là khi nằm trên lòng ngực Đỗ Lam Phong, mọi thứ trôi qua thật bình dị.

Trước mắt tôi hiện lên một vườn hoa trắng, thơm ngát hương và rộn rã tiếng chim. Trong không gian tưởng chừng là to lớn, tôi cảm nhận được một bàn tay vuốt nhẹ tóc và đôi mắt trong veo như làn nước.

Say, hoang mang. Tôi gục ngã xuống.

Một chút thôi, mong giây phút này ngừng lại

...

Mọi người trong bữa tiệc bắt đầu xôn xao. An Yên lê váy dài bước từ trên xuống. Còn Khải Minh, cậu ta cô độc bước ra ngoài.

Tôi dần dần mở mắt tỉnh dậy, trước ánh mắt của vô số người, hòa trong hơi thở không đều của người bên dưới. Tôi nhận ra, mọi thứ đang bắt đầu lộn xộn.

Đỗ Lam Phong phui bụi đứng lên, hé con mắt nhỏ nhìn tôi như một lời thách thức. Rồi cậu ta dài bước ra ngoài ban công, không quên thả một tiếng thở dài nhảm chán.

An Yên này giờ không hiểu chuyện, nhưng cô nàng cực kỳ vui vẻ nhìn tôi.

" Ôn trời, Tô Văn đã đến. Nãy giờ mình đã chờ cậu đó "

Chưa nói được lên lời, cô nàng nhí nhảnh kéo tay tôi đi. Bước lên bục cao nhất của bữa tiệc. Tôi bất ngờ khi người đối phương đưa cho mình chiếc micro

" Người đứng cạnh An Yên chính là bạn thân nhất. Cô ấy sẽ hát một ca khúc tặng An Yên trong ngày sinh nhật. Mọi người cho một choàng vỗ tay nào "

Tiếp đó là tiếng " Bộp bộp " vang dội phía bên dưới. Tôi không tin nổi vào mắt mình

" Mình không biết hát "

An Yên nháy mắt. Bò xuống phía dưới, một tay giơ lên vẫy vẫy, một tay ra hiệu " Có Lên "

Tôi quả thực không nghĩ được gì. Nếu có một cơ hội. Tôi sẽ nhất chết không bước lên đây.

Nhưng tiếng nhạc vang lên, không phải là ca khúc của bữa tiệc sinh nhật. Mà là âm thanh thôi thúc tôi hát lên thành lời.

Nếu là vậy, tôi sẽ cố gắng hát một bài. Đây chính là sâu thẳm trái tim, xin tất cả đừng chế nhạo, cầu xin đó.

" ... Ngày tôi có mặt trên cõi đời này, không một ai tha thiết sự sống còn của đứa trẻ

Khi tôi lên 3 tuổi, Cuộc sống này thật bất lực, chỉ xoay vòng theo một motif cũ. Nhàm chán và vô vọng

Khi tôi lên 9 tuổi, Thế giới này thật lụi tàn, Đổ nát và thiếu niềm tin

Khi tôi lên 16 tuổi, Con tim này thật bất lực, chúng không muốn chan chứa thứ gọi là sự sống

Nhưng khi 17 tuổi. Mọi thứ lại không muốn dừng lại ở đây. Tôi vẫn còn khát vọng mà. Một khát vọng tẻ nhạt vô cùng.

Nếu chỉ còn một giây. Tôi vẫn sẽ khao khát

Nếu chỉ còn một hơi thở, tôi sẽ sống đến cuối cùng ..."

Tách tách tách... Mưa rơi trong tim hay nước mắt của tâm hồn

...

Tôi bước ra ngoài sân, để kiểm chút hơi thở của buổi đêm giá lạnh. Ngày hôm nay lại sắp trôi qua rồi. Đối với tôi, từng chút như vậy thật quý hiếm. Đó là bởi vì, giữa bộn bề cuộc sống này, tôi đã có nghị lực để sống tiếp.

Lang thang trên thành bể bơi, tôi thấy ánh sáng giữa màn đêm.

Đó chính là một chàng trai, lơ lửng giữa không gian vắng lặng.

* Câu chuyện xảy ra trước đó không lâu. Khi Khải Minh nhận được cú điện thoại từ một số thân quen

- Mọi chuyện sao rồi

- Vẫn thế thừa ngài

- Ta có chút lo lắng về độ trung thành của người đó, Forsus (tên của Khải Minh trong thế giới ma cà rồng)

- Tôi sẽ cố gắng tìm ra cô ta

- Đừng thách thức độ kiên nhẫn của ta

- Tôi xin lỗi

- Ta biết người đang che giấu điều gì. Nhưng từng quên tất cả những gì ta đã làm cho người. Quay trở lại là một tay chân đắc lực. Nội trong 2 tuần. Đưa cô ta về đây. Còn không, ta ra tay thì mọi chuyện sẽ không nhẹ nhàng đâu

- Tôi biết rồi, thưa ngài

Tút Tút Tút... "

Mọi chuyện chưa dừng lại. Tất cả bây giờ mới bắt đầu *

...

Tôi quan sát về mặt Khải Minh, chúng nhột nhật và thiếu hồn. Cơ thể cũng thoát ra một làn khí lạnh. Cậu ấy có vẻ không ổn một chút nào.

Để Khải Minh tựa đầu vào vai tôi. Mong đó là liệu pháp cuối cùng tôi dành cho cậu ấy

Một chút thôi mà

Phía bên trên ban công, có ánh mắt của người con gái, nhìn chúng tôi, và nhếch mép coi thường

" Cậu thay đổi rồi, Forsus "

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

11h25pBữa tiệc tàn. Đêm đã xuống rồi. Mọi người loay hoay áo váy chuẩn bị ra về.

An Yên cũng bận rộn tiễn từng người khách đi. Dáng vẻ ấy mặc dù mệt mỏi nhưng vẫn vô cùng tự tin và mạnh mẽ. Không giống chút nào hình ảnh của cá nhỏ trước đây.

Phải rồi. Ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Đó là một buổi chiều thu tháng 10. Trong không gian tĩnh lặng, vắng vắng tiếng gió đưa

Tôi đã thấy, đã chứng kiến. Một An Yên bé nhỏ, yếu đuối bị cả đàn chị đánh đập không thương tiếc. Từng đường nét trên khuôn mặt, giống hệt mẹ tôi khi đó. Chỉ là hoàn cảnh này thật là chó đẻ.

Không hiểu sao nữa. Tôi đã từng hứa với bản thân, sẽ không bao giờ can thiệp tới cuộc sống con người. Nhưng, mặc kệ điều đó. tôi đã hành động bảo vệ cô gái ấy. Và đến bây giờ, tôi vẫn không bao giờ xem đó là sai lầm.

Vậy rồi sao. Phải như thế nào đây. Tôi không tin con người thay đổi nhiều đến như vậy. An Yên đã tích cực vươn lên mạnh mẽ, hay cô ấy đang che giấu một bí mật không đúng với sự thật.

Dù sao đi nữa. Điều tôi mong muốn nhất chính là chúng tôi sẽ là bạn mãi mãi. Khó khăn gì cũng được, gian chồng gì cũng được, tình bạn này sẽ vượt qua tất cả.

...

Xong rồi, mọi thứ đã hoàn tất.

An Yên cùng tôi và Khải Minh bước ra cổng nhà. Không khí bây giờ nhẹ nhàng và yên tĩnh, từng cơn gió thổi qua thêm giá lạnh đôi vai. Tôi đưa tay lên miệng, thở ra làn khói ấm áp. Rồi nắm lấy tay An Yên.

" Sinh nhật vui vẻ nhé "

Cô ấy nhìn tôi, đôi môi nở nụ cười " Cảm ơn Tổ Vân "

Thật ngại ngùng. Sinh nhật bạn thân duy nhất, tôi ngay cả một món quà còn không có, tay không đến dự, liệu Cá nhỏ có suy nghĩ như thế nào?

May mắn là nhìn khuôn mặt An Yên, tôi biết cô ấy đã vui rất nhiều khi có sự góp mặt của tôi ngay bây giờ. Quà cáp để sau đi.

Xe của Khải Minh đã tới, chúng tôi tạm biệt nhau ra về. Tôi lưu luyến rời khỏi bàn tay An Yên.

" Được rồi, An Yên vào nhà đi, hiện giờ ngoài này đang rất lạnh. Nhớ tắm rửa sạch sẽ, rồi mặc đồ ấm vào nhé. Minh về đây "

" Ừ, được rồi. Tạm biệt Tổ Vân "

Cô nàng còn mà quái nhìn sang Khải Minh giọng dọa nạt

" Nhớ đưa bạn tôi trở về an toàn đó nha. Xảy ra vấn đề gì là tôi sẽ không tha cho cậu đâu "

Cả 3 người đều cười vui vẻ. Dĩ nhiên câu trả lời của Khải Minh là:

" Tuân lệnh Đức Vua "

Tôi đứng nhìn An Yên bước vào nhà. Trong lòng còn chút vẫn vương.

" Có vẻ cô ấy rất quan trọng với cậu "

Mặc dù hơi bất ngờ về câu hỏi đó. Nhưng nhìn cậu ta thật không giống hỏi chơi chút nào. Tôi không phủ nhận, chỉ tự cười một cái thật nhẹ, cũng coi như đó là sự chấp nhận đi. Đó hoàn toàn là sự thật mà.

" An Yên quả thực rất quan trọng với tôi. Cô ấy là người bạn duy nhất từ trước đến nay. Cũng như chính là vị cứu tinh cho tâm hồn mục nát của tôi bao ngày qua "

Ai da. Tôi thực sự không biết mình đã nói gì nữa. Nhưng khi chia sẻ một thứ gì đó. Khoảng lấp trong tim thật nhẹ nhõm. Khó tin là, Người đàn ông trước mặt, cậu ấy cũng chính là người thân duy nhất của tôi.

" Một điều nữa. Tôi đối với cậu cũng chính là tình bạn quan trọng đó "

Khải Minh không khỏi sững sờ. Trong thâm tâm cậu ấy đang có một mầm hoa nảy nở. Quả thực với Tổ Văn, mối quan hệ này không chỉ là tình bạn thôi đâu, chúng chính là thứ tình cảm vô cùng đặc biệt, dành cho một người con gái đó thôi.

Khải Minh quay sang tôi mỉm cười.

" Cảm ơn... thôi, lên xe đi. Chúng ta trở về "

Nói đến xe ô tô. Bụng tôi lại dâng lên cảm giác khó chịu. Hình như chúng đã ăn quá nhiều.

Thật là, làm sao bây giờ. Tôi vốn không hề thích điều này chút nào. Bụng đã no, lên xe ô tô, sẽ khiến tôi buồn nôn hơn thôi

Giờ nhìn sang bên trái. Khải Minh đã lên xe trước rồi. Cậu ấy vẫy tay rồi đập sang hàng ghế bên cạnh. Tôi không biết giải thích ra sao nữa.

" Cậu đi trước đi, tôi sẽ trở về nhà sau "

" Có chuyện gì vậy, lên xe đi chúng ta cùng trở về "

" Sẽ không có chuyện gì đâu mà. Cậu cứ trở về trước đi "

Lần này, không đợi tôi nói hết câu. Khải Minh đã mặc áo khoác, tay vẫy vẫy.

" Vậy mình đi trước nha " Cậu ta cười còn tươi hơn trước, không quên nháy mắt nhìn tôi.

1s

2s

3s

Chiếc xe lăn bánh. Tôi mới ngỡ người như tượng.

" Á á á. Tên khốn khiếp. Nói vậy mà cậu bỏ tôi luôn sao "

Trên xe, Khải Minh đưa tay che miệng cười khúc khích.

" Ăn no, nên đi bộ một chút đi... Tổ Văn "

Mặc dù âm thanh không to, nhưng bác tài xế đã bắt đầu để ý.

" Cậu chủ thích cô gái đó sao "

Khải Minh không trả lời. Khi nhìn qua khung cửa Cậu ta bất giác nói thốt lên lời.

" Không "

Phải rồi. Mặc dù mọi chuyện có ra sao. Thì mối tình cảm này cũng chỉ là nước với lửa mà thôi.

Chương 27

546 bước...

547 bước...

548 bước...

...

" Học học học, Chết tiệt. Đau quá đi mất "

Tôi lê lét từng bước trên vỉa hè. Miệng lẩm bẩm, lưng lom khom, chân ngập khiêng. Hình ảnh này, thật không giống hoàn cảnh trong tiểu thuyết ngôn tình. Tất nhiên, đây là cái giá phải trả cho tội quá ngốc nghếch tin tưởng người ta sẽ theo mình.

Nhìn mọi thứ bên đường. Tôi không khỏi tức giận, đá đánh rầm vào hòn đá trước mặt. Chẳng may, giận chưa nguôi mà chuốc thêm cú ngã siêu hoàn. Đời thật biết trêu người.

Mặc dù cách nhà không xa, lại trên cơ sở tôi đã học võ Karate nhì đẳng. Nhưng tôi đã mắc sai lầm, khi đồng ý mang đôi giày cao gót này. Chúng quá cao, quá trật chội, khiến chân tôi trở lên rất và tưa đỏ. Cộng thêm cú ngã đặc biệt ' Đầu đập xuống đất, chân giờ lên trời '. Không thể chịu nổi thêm nữa, tôi ném chúng sang một bên

" A, Bực bội quá à "

Gió từ đâu thổi đến mạnh, tạt vào khuôn mặt cau có như sao Chổi.

Tôi run run rét, lấy tay che người. Cảm nhận phía sau có người tiến lại gần. Tôi đưa mắt nhìn lên

" Ấc "

Hôm nay quả thực không phải là ngày may mắn mà. Tại sao trong cùng một thời điểm này, tôi lại gặp phải 5 tên khốn hôm bữa.

Chúng rõ ràng không nhìn thấy cô gái ngồi phía trước, nhưng chính tôi lại ngu ngốc phát ra âm thanh đánh động.

" Đen đủi thật "

Tên đầu xỏ quay ngang, nhìn thấy tôi trong bộ váy công chúa pha lê. Đang ngồi bệt trên vỉa hè. Hấn báo hiệu cho cả lũ. Vậy là tất cả cười lớn.

" Gặp lại cô em rồi "

Tôi không biết nói gì thêm, giả như hiện giờ chân không đau, cơ thể không kiệt quệ. Thì chắc hẳn rằng, chúng sẽ không còn răng để nói lên lời đó.

Nhưng, bí quá rồi. tôi vốn không phải đứa con gái mềm mỏng, sợ cái chết. Chúng muốn gì, trả thù hôm bữa sao. Được rồi? Tổ Văn đây, có làm có chịu. Hãy ra đòn nhanh đi.

Tôi nhắm mắt chờ đợi điều sắp diễn ra. Nhưng không gian này lại hết sức yên ắng. Chỉ khi mở mắt, tôi mới ngơ ngàng " Không phải mấy người muốn đánh sao, vậy đánh đi "

" Hahahahahahaha "

Tiếng cười đó ý là gì chứ

" Hoá ra cô em này nghĩ chúng ta sẽ đánh con gái sao. Yên tâm đi em yêu. Bọn anh sẽ làm nhẹ nhàng thôi "

" Ý gì "

Một tên râu ria lồm rồm bước lên trước, dí sát mặt vào đầu tôi

" Theo bọn anh đi nhà nghỉ chứ "

" Bốp "

Âm thanh đó là gì. Một cái tát hay một cái bạt tai. Sao cũng được, điều đó có nghĩa tôi đã đánh tên khốn kia rồi.

Râu Xanh tức giận. Giơ tay lên đánh trả.

" Con ranh chết tiệt "

" Bập "

Bàn tay hần sắp sửa đến tôi thì đột ngột dừng lại.

" Hội trưởng "

Vóc dáng to lớn đó, mái tóc đen óng mượt đó. Chắc chắn là Đỗ Lam Phong rồi. Cậu ta đang giữ tay tên kia, kéo về đằng sau, khiến hần ngã ngửa. Thật không tin, cậu ấy đang cứu tôi.

Nhìn sang đồng bọn chúng, gương mặt họ bắt đầu chuyển màu. Mãi lúc sau mới thốt lên tiếng

" Hội trưởng trưởng KangLight_ Đỗ Lam Phong "

Rồi không để cậu ta nói gì, chúng đã vùng vằng bỏ chạy. Hoá ra chúng biết Đỗ Lam Phong, cậu ấy nổi tiếng hay là mấy tên khốn đó là học sinh trong trường.

Không biết nữa. Nhưng hiện giờ, cậu ta đang nhìn tôi, nhìn chăm chú. Rồi ngồi xuống bên cạnh, dí sát mặt vào tôi

" Thịch thịch thịch "

Tình huống này là sao, cậu ta muốn làm gì !!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tôi đã nghe đồn từ lâu. Đó chính là " Hội Trưởng " siêu cấp đẹp trai, hình tượng băng tuyết ngàn năm. Có một ma lực vô cùng đáng sợ. Đó là gì, thì tôi chưa hề biết ?

Nhưng ngay trong thời điểm trước mắt, tôi đã phát hiện ra điều bí mật đó. Khuôn mặt cậu ta. À không, chính xác là đôi mắt. Một đôi mắt trong veo quyến rũ.

Có cái gì đó, thật sự rất đặc biệt. Đỗ Lam Phong, cơ thể cậu ta có một lực hút còn kinh khủng hơn gấp nhiều lần lực hút trái đất. Khiến tôi bị mê hoặc, thôi miên. Nhìn không hề chớp mắt.

Bất ngờ. Phía bên kia có tiếng động. Đỗ Lam Phong di tay một đường trên trán tôi.

" Mặt nhòn " (Boy phũ phàng ==')

Phụt...

Tôi đưa tay lên che miệng. Thầm tát vô mặt mình một cái cho tỉnh táo. Tại sao tôi lại nghĩ cậu ta sẽ làm gì đó với mình chứ ?

Quay mặt đi, biểu hiện cảm xúc không quan tâm. Đỗ Lam Phong đứng dậy. Ném cho tôi một câu đau biếng người

" Ngu ngốc "

Cái gì..

" Cậu thử nói lại một lần nữa xem " Tôi nghiêng răng ken két. Hận không thể một đập rụng liền vài cái răng của cậu ta.

" Ngu ngốc "

" Cậu nói lại một lần nữa coi "

" Ngu ngốc, Đại ngu ngốc "

Gào, tên khốn đó, cậu ta nói gì chứ. Chỉ vì cái giúp đỡ nhỏ mọn mà cậu ta tính coi người ta không ra gì. Tôi đứng dậy, tính giờ chân đạp. Nhưng nào ngờ, Đỗ Lam Phong lại được. Tôi lại một lần nữa đổ nhào về phía trước.

Như đã nói, chân tôi lúc trước vốn không như bình thường, giờ thêm té nữa . Quả thật, tôi muốn cắt xẻo chúng đi mà ném cho chó gặm.

Thán nhiên lúc này , vẫn khuôn mặt đó. Tôi cá chắc, hội trưởng sẽ lạnh lùng bỏ đi, có khi nào còn phán thêm câu ngu ngốc lần nữa. Thật đau xót.

Nhưng lần này thật đặc biệt. Hội trưởng nổi tiếng khắp toàn trường hay có thể nói là người có quyền lực. Lại cúi thấp người xoa bóp chân tôi.

Bùng bùng bùng Sự tức giận lúc này chuyển hoá thành nỗi sợ hãi, hoài nghi, ngại ngùng và e thẹn. Ngay trước mắt tôi, Đỗ Lam Phong đã trở thành 1 hình tượng trai trắng thực sự.

Tiếp theo sẽ là gì, nếu trong tiểu thuyết ngôn tình chap yêu thương, Nam chính sẽ công nữ chính trở về nhà. Một khung cảnh lãng mạn, có hoa rơi.

Nhưng sự thật lại cho tôi biết. Thực tế với trong mơ không hề giống nhau. Và lại đông đến, lá vàng rơi đầy trên hiên. Không có chuyện hoa nở, lấp đầy lối về nhà đâu.

Đỗ Lam Phong chạy qua bên đường. Thuê hay mượn một chiếc xe đạp trắng. Sau đó, đưa mắt qua đây nhìn tôi, ám hiệu lên xe.

Chân đau, rõ ràng cậu ta biết. Vậy mà còn ý tứ, bắt tự thân vận động. Tôi nhẫn nhịn, nuốt cục tức trong họng, mà lê lét di chuyển trên vỉa hè.

Vài phút sau, lên xe thành công, tôi thở hồng hộc nhưng ngàn năm mới hít thở không khí. Đỗ Lam Phong không nói không rằng, bắt đầu đạp bánh. Xe đạp lắc lư từ bên này qua bên khác. Gây cho người được trở không hề có cảm giác an toàn

" Gì vậy chứ, cậu biết đi xe không vậy "

Hội trưởng quay lại lườm tôi.

" Trật tự đi, trước khi tôi cho cô nằm dưới đất "

Vậy là quãng đường đi trở về nhà đó, tôi chẳng dám hó hé một câu.

Ngồi phía sau lưng cậu ta , tôi ngửi thấy mùi hương bạc hà nhẹ nhàng lưu luyến, tôi nhìn thấy phía trên là một bờ vai vô cùng rộng lớn. Không thể phủ nhận, mặc dù không thích cậu ta. Nhưng những lúc bên nhau, khoảng thời gian ấy thật là yên bình.

Bất giác, tôi nhớ lại ngày đầu dọn dẹp trong phòng thể dục. Người con gái tên " Khánh Hi " đó là ai.

" Khánh Hi là ai vậy "

Đừng... Như có một tiếng sấm nổ bên tai Đỗ Lam Phong, tôi cảm nhận được giọt mồ hôi trên trán cậu ấy.

Không có câu trả lời, và không gian âm u đó vẫn cứ mãi kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

" Hãy ngừng suy nghĩ chuyện bao đồng đi "

Đó là câu trả lời suy nhất cho mọi thứ mà tôi thắc mắc. Và một cái phanh gấp khiến xe dừng lại. Tôi lao đao phía sau và mất cân bằng té xuống. Chân phải đập xuống được bề mặt bê tông cứng rắn, có một cái gì đó nhói lên đau buốt, nhưng tôi không thốt được lên lời.

Chờ đợi một cánh tay đưa ra đỡ dậy. Nhưng Đỗ Lam Phong lạnh lùng, quay mặt đi. Một lát sau tôi thấy, bánh xe chuyển động. Điều đó có nghĩa là hội

trường sẽ bỏ tôi lại nơi đây sao.

Bản tính đáng ghét của cậu ta lại trỗi dậy rồi ?

Tôi cứ vậy mà nhìn xe khuất xa tầm mắt.

Thở một tiếng dài ngao ngán. Tôi đưa mắt nhìn lên, chợt phát hiện chôn đây thật lạ lắm.

Một nơi cách xa mặt đường chính. Mọi thứ chỉ có cỏ cây, và đất cát. Tôi đưa tay ra tìm kiếm điện thoại. Nhưng hình như nó ở trên xe của Khải Minh rồi.

Một cảm giác sợ hãi tràn lên tim !!!

Gió lại thổi, lạnh lẽo và khô khan. Những hình ảnh về khoảng không gian vô tận hiện ra. Nơi đó có gương mặt trắng bệch đầm máu của mẹ. Cái chết luôn tồn tại song song trong cuộc sống. Có một điều tôi không ngờ đến là, con tim đang đập này lại thực sự yếu ớt đến như vậy. Sống hay chết không phải là quyết định của tôi nữa rồi.

Nhưng người ra đi hẳn là có lý do. Tôi tin Đỗ Lam Phong cũng vậy, cậu ấy sẽ trở lại mà. Liệu sự chờ đợi này sẽ là bao lâu.

20 phút trôi qua...Không có một bóng người xuất hiện.

45 phút... Không gian lại tĩnh mịch lạ thường

1 tiếng... Hội trường sẽ tới thôi mà

1 tiếng 30 phút...

1 tiếng 45 phút...

2 tiếng...

...

Tôi đã sai rồi sao.

" Tách tách tách "

Có thứ gì đó lăn tròn trên má. Nóng hổi, nhưng ướt áp và nhói đau.

" Cậu bỏ lại tôi thật sao. Đừng mà, làm ơn đi... hức hức... Tôi sợ lắm, nơi đây thực sự đáng sợ lắm, Đừng bỏ tôi một mình mà... Hức hức "

Gió thổi mạnh, nước từ nơi đâu rơi xuống...

Mưa rồi, một cơn mưa to lớn, cuốn trôi đi tất cả nỗi đau này. Câu chuyện về một ma cà rồng sắp đến hồi kết rồi. Tim tôi đau quá, nó vỡ vụn thành nhiều mảnh từ bao giờ.

Giây phút đầu tiên có mặt trên thế giới này, tôi đã có niềm bất hạnh. Khi chết đi tôi cũng không thoát khỏi ám ảnh này. Giá như, tôi đừng tin tưởng về một thứ xa vời vốn không bao giờ thuộc về mình. Thì giây phút này, tôi đã không cảm thấy xót xa như vậy.

Người ta thường nói, trong đột cùng của sự đen tối, luôn có một ánh hào quang. Nhỏ nhoi nhưng rực rỡ vô cùng.

Và ánh hào quang đó xuất hiện khi Đỗ Lam Phong xuất hiện. Không, Đỗ Lam Phong chính là ánh hào quang đó.

Từ phía xa xôi, tiếng phanh xe kít lại. Hội trường cơ thể ướt nhẹt, tiến đến gần tôi và ngồi xuống. Ánh mắt mệt mỏi nhìn tôi.

" Tôi đã thực sự không bỏ được cậu "

Rồi cậu ta tháo áo khoác che chở tôi khỏi giông bão.

Mưa ngày càng nhạt nhoà, đôi mắt tôi nặng trĩu nhắm lại. Trước đó có thể nói lên lời " Cảm ơn "

...

" Cạch cạch "

Tiếng cửa mở làm tôi giật mình mở mắt. Xung quanh vẫn là chiếc giường ấm và bức tường đen. Đặc biệt là có Đỗ Lam Phong mặc bộ đồ ngủ ấm áp.

Tay cậu ta bung bát cháo đặt xuống bàn, rồi liếc nhìn tôi. Không nói không rằng bước ra ngoài.

Đi đến cửa, anh chàng đột nhiên ngã ngửa xuống. Tôi lao xuống giường đỡ dậy.

Gương mặt cậu ta trắng bệch thiếu sức sống, cơ thể còn nặng nề và nóng ran.

" Sốt rồi "

Đêm qua, là vì tôi mà như vậy sao. Đáng lẽ ra tôi lên tin tưởng cậu nhiều hơn mới đúng

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Sáng sớm nay, mặt trời ửng đỏ trên khung cửa sổ, nắng vàng đã rọi ánh sáng xuống ban công. Một vài con gió thổi qua đây. Mang đúng nét của một ngày Đông giá lạnh.

Tôi đã thức dậy từ rất lâu rồi, khi bình minh bắt đầu hé sáng. Nghịch cảnh ở đây không phải là đáng về thơ thần này, mà là cơn lạnh lẽo thấm dần thể xác.

Thật kỳ lạ. Sống trong suốt 17 năm qua, thế giới này vẫn đang chuẩn động, điều đó có nghĩa tôi vẫn là một con ma cà rồng, là một kẻ máu lạnh và chưa bao giờ cảm nhận được hơi ấm.

Tuy nhiên, nghĩa lý đó đã thay đổi khi cơ thể tôi có những biểu hiện khác thường, cái mà trước nay tôi chưa từng biết đến đã xảy ra. Đó là hành động của một con người mang tính người.

Bao quát toàn bộ. Ý nghĩa sâu xa của việc này là gì ???

Câu trả lời này đến bao giờ mới có hồi giải..

....

Chuẩn bị xong tất cả . Như thường ngày, Tôi lặng lẽ ngồi tại phòng khách chờ An Yên. Từ lầu trên có bước chân của một người đi xuống.

Trần Vũ có vẻ mới ngủ dậy, đôi mắt còn híp lại chưa tỉnh. Cậu ta lười biếng vò mái tóc đã dài quá khúc và đôi tay thông thả đưa cốc sữa lên uống

Mọi chuyện thật không có gì đặc biệt diễn ra, chỉ trừ khi Trần Vũ ngó nhìn tôi một lượt. Và khuôn mặt dạng bất ngờ hiện lên.

" Cô mặc áo phao làm gì == "

Lời nói vừa thốt lên, Tôi bất giác cảm thấy kì lạ. Trên thực tế, chàng trai này chưa bao giờ thắc mắc về bất kỳ đời sống của tôi. Hay chỉ đơn giản là quan tâm cái thứ hiện hữu trước mắt mình. Hôm nay thật đặc biệt, không biết về chiều có giông bão hay không ?

Tôi gấp ngừng nói nhỏ, thay cho câu trả lời

" Hôm nay lạnh quá ... "

Nói đến đây, tôi thấy Trần Vũ nheo đôi mắt đen sắc nhọn, cơ thể cũng nhanh chóng di chuyển vào bếp. Cậu ta lục lọi hộp y tế , hình như để kiểm vật gì đó. Đáng về lạnh lùng thường ngày đã hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là gương mặt mang đầy vẻ lo âu.

Sau một hồi trở lại, cậu ta nhét vào miệng tôi 1 chiếc nhiệt kế.

" Ừ Ừ Ừ Ừ (Cậu làm gì thế) "

Vo ve vo ve~

Bên kia hoàn toàn im lặng. Chỉ một lúc sau, thứ dài dai nhọn nhọn trên miệng tôi được rút ra. Trần Vũ đột nhiên đứng hình như tượng, cái gì đó khiến cậu ta kinh ngạc đến như vậy. Tôi tò mò, đưa tay ra giật lấy chiếc nhiệt kế.

' Cái gì ? Nhiệt độ bình thường này là sao ? Điều khủng khiếp gì đã đến ? '

Rất lâu sau , khi bình tĩnh lại. Tôi đã thử đo lại rất nhiều lần. Cho dù vậy, kết quả vẫn chỉ như một. Tôi đưa ánh mắt yếu ớt lên chàng trai trước mặt. Trần Vũ không nói lời nói mà bỏ tôi đi.

" Ayyyyy "

Thở dài một tiếng.

Tôi hiện tại là không thể tin lại có sự việc như thế này diễn ra. Đây cũng chính là câu hỏi lúc ban sáng.

Tôi đã thành con người thật rồi. Đưa tay tát mặt mình, hoặc véo má thật đau. Tôi có cảm giác thật mơ hồ đáng sợ. Nếu đây không phải là mơ. Thì đó chính là hiện thực.

Đột nhiên tôi cảm thấy sợ. Một nỗi sợ vô hình cào cấu tim gan. Không phải lời trong cuốn sách là đúng. Không biết cơ thể tôi có biến thành nước hay không..

...

Chờ đợi một người đối với tôi bây giờ quả thực rất đáng sợ. Không nín nỗi việc đưa tay bóp ngực trái tim. Tôi tự mình bỏ đi học trước.

Trên đường đến trường. Tôi liên tục xoa tay mình thể tạo độ ma sát.

Cảm giác ấm áp dâng trào lên tận tim. Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi có một niềm vui đẹp đến như vậy.

Từ rất lâu, nhìn bao đứa trẻ tay trong tay người thân. Họ truyền cho nhau cảm xúc. Tình yêu thương giương con người với con người. Tôi bắt gặp thấy mình thật nhỏ bé.

Nhưng, ngay lúc này, thời điểm nhịp tim trong tôi đang đập dồn dập. Như thể, nó muốn hét lên cho thỏa những ngày tháng chờ mong trước đây.

Hương vị của đời sống thật lạ kỳ. Những thứ tưởng chừng như đơn giản, thứ mà tôi chưa bao giờ biết đến. Lạ lùng thay, chúng khiến tôi cảm thấy mình đẹp xinh đến bất ngờ. tôi đưa tay lên trời, cảm nhận nắng sớm mai.

Mùi hương thơm ngát của tiệm mỹ bên ven đường đưa vào thính giác. Tôi vốn định bỏ đi, nhưng lại nhận ra chính mình đã thay đổi. Tôi hiện tại chính là người. Và tôi được quyền tạo hạnh phúc cho bản thân

Suy nghĩ ấy đẩy tôi vào bên trong.

Nơi đây rất đông người ăn uống. Bàn ghế cũng không còn một chỗ trống.

Nhưng tại góc nhỏ cạnh cây bàng. Có dáng vẻ của một người rất thân quen.

Lại chính là hội trưởng, tay cầm đũa, tay cầm Ipad. Cậu ta lúc nào cũng bận rộn như vậy. Ngay cả khi ăn cũng không thể thoải mái. Tôi lắc đầu rồi bước đến. Cậu ta ngó lên nhìn, rồi bỏ mắt xuống luôn. Như thể , quan hệ chúng tôi thật đơn giản (T: chứ cô nghĩ nó phức tạp ntn. —)

Toi đột nhiên thấy ngại. tính nói gì đó, nhưng lại thay đổi gọi món ăn

Từ hôm đó đến nay, tôi chưa gặp lại cậu ta. Hôm nay vô tình chạm mặt ở chỗ này, chuyện này không phải rất có duyên sao.

" Không hẳn là có duyên phận đó đâu " Lam Phong mắt liếc nhìn tôi. Miệng lẩm bẩm

Tuy không biết cậu ta có thể đoán suy nghĩ được tâm trạng người khác giỏi đến vậy. Nhưng tôi chỉ cười , tay xoa xoa, như đang khoe khoang mình cảm thấy ấm

Hành động hết sức lộ liễu đó không khiến hội trưởng thay đổi tâm trạng, mà còn tạo phần giúp không khí nhàn chán hơn cả.

Xụ mặt xuống, Cậu ta vẫn như vậy, chẳng vui vẻ chút nào.

Đồ ăn đã tới, tôi cầm đũa và bắt đầu ăn. Chúng ngon đến nỗi tôi không lơ chừng lại. Đồ Lam Phong bắt ngờ. Nói những lời mà đáng lẽ ra cậu không nên nói.

" Hôm đó, cô..."

" Xin chào "

Khải Minh đột nhiên xuất hiện, chen ngang câu chuyện của hội trưởng. Và còn hết sức tự nhiên ngồi xuống bàn lấy ly nước của hội trưởng đang uống.

Đỗ Lam Phong tỏ thái độ không vui, Khải Minh cảm giác không quan tâm. Quay sang tôi, giọng hết sức ngọt ngào

"Đã lâu không gặp. Đạo này tâm thái cậu có vẻ tốt hơn trước"

Chẳng là Khải Minh vừa xin nghỉ phép để qua Mĩ thăm ông bị bệnh. Nhưng chẳng ai biết sâu sa của chuyện đó.

Tôi khẽ cười, không nói gì. Miệng vẫn còn dính nước sốt mỳ đen. Khải Minh vô tư lấy giấy ăn lau nhẹ nhàng. Hành động đó lọt vào mắt người thứ 3. Hội trường khó chịu, ho khan một tiếng

"E hèm"

Lúc này, cả hai chúng tôi nhìn sang. Khải Minh lên tiếng ngượng mồm.

"Đây không phải là hội trường nổi tiếng của trường Kanglight sao, thật vui vì gặp nhau tại chỗ này. Hóa ra người như cậu lại có mắt ăn uống thanh cao đến như vậy (Ý nói: Hội trường lại kiếm chỗ ăn vỉa hè như vậy.)

Đỗ Lam Phong neho mắt. Gương mặt xám xịt. Không muốn nói nhiều, nhưng nhìn cái nhếch miệng khinh bỉ là có thể đoán được tâm trạng cậu ta hiện giowf

Tôi ngửi thấy mùi nguy hiểm ở đây.

Hai người này muốn kích chiến nhau ngay lần gặp đầu tiên sao ???

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Người Đàn Ông Ấy

Ngày hôm nay đến lớp khi còn sớm. Dưới sân trường lác bóng vài bóng người. Tôi lặng lẽ ngồi tại hàng ghế dài cạnh vườn hoa lưu ly. Làn gió đưa đi mái tóc dài óng mượt.

Từ phía xa xa ngoài cổng trường. Hiện lên bóng dáng thân quen

"Chào "

Khải Minh tiến đến gần chỗ tôi và ngồi xuống. Mùi hương hoa cẩm thạch dâng lên thơm ngát. Như có một sức hút nào đó khiến tôi ngơ ngẩn đôi chút. Tay đang cầm cuốn sách "Truyện thuyết Vampire" bất chợt rơi xuống đất. Tính đưa tay nhặt lên. Thì một bàn tay khác vươn đến "Tổ Văn thích thú với ma cà rồng sao "

Tôi cười khẽ trả lời "Cũng một chút "

Khải Minh đưa tay lật qua lật lại vài trang sách. Rồi không nói gì, bèn mở cặp ra lấy một cuốn sách khác

"Nếu thích thì lấy thứ này đọc đi "

Giơ tay ra cầm, tôi bất ngờ lên tiếng "Cuốn này lạ thật đấy. Không có nhà sản xuất cũng không có tác giả và tên bìa. Là cậu in ra sao "

Khải Minh khuya tay "Không phải. Thực ra mình có một người bạn bên Mỹ và bố cậu ấy tìm hiểu về ma cà rồng. Đây là cuốn sách do chú ấy in ra. Loại sách này chưa từng xuất hiện trên thị trường. Đây là cuốn độc nhất "

Tôi mừng rỡ. Tay cầm sách. Mở từ từ trang đầu ra. Khải Minh chợt giữ lại

"Đây là cuốn duy nhất kể về tương tận loài vampire. Hãy đọc ở một nơi kín đáo. Và đừng cho ai biết nhé "

Dù không hiểu cậu ta đang che giấu điều gì. Nhưng tôi gật đầu "Được rồi, Tôi sẽ giữ cẩn thận. Cảm ơn cậu "Sân trường bắt đầu nhộn nhịp người đi lại. Chúng tôi trở về lớp học. Trước đó, Khải Minh đã đưa ra thỉnh cầu. "Cậu vừa mua điện thoại sao. Cho mình số điện thoại liên lạc đi "Đến giờ phút này, tôi thực sự cảm thấy rất ngạc nhiên, hết ngạc nhiên lại đến hoang mang, sợ sệt. Làm sao cậu ta lại biết nhiều chuyện về tôi như vậy chứ ? Sau 1 hồi đắn đo tư tưởng, tôi quyết định hỏi cho ra lẽ. "Sao cậu biết tôi mới mua..."Chưa kịp nói lời, Khải Minh liền cầm lấy chiếc điện thoại đang để trên bàn tay tôi. Và bấm một loạt con số. "Đây là số mình. Có gì cần, hay gặp nguy hiểm cứ gọi đến đây "Rồi Khải Minh đi trước. Tôi ngơ ngác đưa tay lên nhìn màn hình, rồi thờ dài 1 tiếng "Khải Minh _cậu ấy thật kì lạ "Dù sao thì một người đàn ông hiền hòa và dễ mến như vậy. Chắc chắn mai sau sẽ rất hạnh phúc*** Tại cung điện tối tăm bên trong rừng "Thưa Ma Vương, Đã phát hiện được con gái của công chúa Quý Mị "" Cô ta đang ở đâu "" Chưa xác định địa điểm. Nhưng chắc chắn là trong thành phố BB "" Tìm kiếm cẩn thận vào "" Rồi "Nét cười thể hiện rõ trên mặt người uy quyền trên ghế 'Mèo vờn chuột sắp kết thúc rồi đây ' ***- Ngoại chap -Đây là câu chuyện về Khải Minh. Một giống loài ma cà rồng lai ác quỷ.Năm trăm năm trước đây, có một dòng tộc kì bí, ẩn sâu trong những cánh rừng hoang rậm rạp, nơi mà sự sống không thể tồn tại. Vậy mà loài quỷ lại sinh sống, và phát triển thịnh vượng

ở đây. Chúng có hình thù hết sức quái dị, với đôi mắt xé rách dài và nhỏ, làn da thì đỏ rực như trái ớt. Nhưng, trong họ lại chứa một khả năng vô cùng đặc biệt. Đó là khả năng thay đổi sự việc trong quá khứ, hoặc là xóa kí ức về một thứ gì đó. Dòng họ này tồn tại được một khoảng thời gian dài, và mọi thứ sứt mẻ khi Annibe xuất hiện. Cô ta mang nét đặc trưng của con người và ác quỷ. Một nhân vật hoàn toàn khác lạ...(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Together

" Hội... hội trưởng "Tôi nhìn người đàn ông trước mặt. Chân tay bất ngờ run lên, và miệng thì lắp bắp không thôi

Đỗ Lam Phong thì ngược lại, cậu ta thần nhiên nhìn tôi, đôi mắt đen sắc nhọn bắn thẳng vào chiếc bóp . Tôi hình như đã đoán ra điều gì rồi.

" Có vẻ chúng ta rất có duyên "

Cậu ta nhếch miệng, vẻ mặt trông hoàn toàn thách thức. Tôi không biết nói gì nữa, đành phải chuyển chủ đề nhanh thôi.

" Cái này là của cậu sao ? "

Thời điểm Đỗ Lam Phong gật đầu, cũng là lúc tôi muốn đào lỗ chôn mình xuống đó .

Tại sao ?

Ông trời lại muốn đẩy người ta vào đường cùng như vậy chứ ?

Còn nữa ?

Gương mặt sợ hãi của tên trộm kia là gì ?

Và chiếc túi xách, tại sao lại nhẹ đi cơ chứ?

Tôi hoang mang, mở chiếc giỏ đeo chéo. Kiểm tra mọi góc ngách, nhưng không hề thấy dấu hiệu của thùng lỗ, hay mất cắp. Vậy hóa ra, nãy giờ chỉ là do tâm lý. Người bị hại thực ra là tên hội trưởng đứng thù lũ kia.

Không thể tin được, tôi đưa tay lên vò tóc, xoa mũi, cắn móng tay suy nghĩ. Hành động đó đập vào mắt Đỗ Lam Phong. Trong tư tưởng cậu ta, đột nhiên người con gái đó trở lên lung linh và phát sáng.

" Chết tiệt, tại sao lại dễ thương vậy chứ "

" Hà "

Tôi nghe thoang thoáng một vài từ thốt ra từ hội trưởng, cậu ta đang khen ai vậy.

Bị bắn trúng tim đen, Đỗ Lam Phong vờ ho khan. Quay mặt sang hướng khác, nhằm che đi gương mặt ngốc nghếch hiếm có của mình.

" E hèm, cô không có ý định trả bóp lại sao "

Lại giật mình, tôi ngại ngùng, đưa tay lên, nhưng đột nhiên...

" MÀ khoan, sao tôi có thể tin đây là đồ của cậu chứ, có bằng chứng gì không "

Đỗ Lam Phong khẽ nheo mày.

" Bằng chứng sao "

" Đúng vậy "

" À, trong đó có ảnh của..."

Chưa kịp nói hết lời, tôi đã nhanh tay mở chiếc bóp. Quả nhiên trong đó là ảnh của hội trưởng, nhưng lại là chụp với một cô gái khác. Phía góc còn kèm một dòng chữ ' My Love '

" Woa cô ấy đẹp thật "

Đỗ Lam Phong giật lại. Nhìn cậu ta kìa, có gì đâu mà phải giấu giếm vậy chứ.

"Đó là cô gái tên Khánh Hy sao ? " Tôi tò mò, dò xét

Hội trưởng đứng đờ người trong vài phút, rồi chợt lên tiếng, tắt ngúm hào hứng trong tôi

" Không cần cô quan tâm "

Cậu ta xoay người định bỏ đi, tôi vội vàng kéo lại

" Cậu không phải nên cảm ơn tôi vì đã lấy lại từ tay tên cướp chiếc bóp đó chứ "

" Cô muốn gì "

" Hãy cho tôi, trải nghiệm của con người đi "

Đỗ Lam Phong nhìn tôi, giữa chốn đông người, tại sao trông cô gái này lạc lõng vậy chứ.

" Được "

...

" Đến công viên đi "

Tôi hứng khởi, chạy lẻo đẻo sau cậu ta.

" Cô mấy tuổi rồi chứ "

" Tôi thực sự rất tò mò về nơi đó "

Đỗ Lam Phong lại nhìn tôi, như một người bạn cực kỳ quái dị. Cô ta không phải là loài vật nào mới đáp xuống hành tinh đó chứ, tại sao từ nãy đến giờ, cô ta chỉ toàn nói những thứ ần ý vậy chứ.

" Được rồi "

" Ya, đi thôi "

Tôi vui mừng khôn xiết. Quên đi mất khoảng cách giữa hai người. Liền chạy lên ôm cánh tay hội trưởng. Hai người vui vẻ kéo nhau đi hết con phố này đến con phố khác.

Hình như đây là khoảng khắc của sự công chứng cho mối tình này nở.

Bạn đang đọc truyện *Pha Lê Trắng Tinh Khôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.